

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **B. J.**

zastoupené advokátem JUDr. Martinem Hostinským
sídlem Tišnovská 67, 613 00 Brno

proti

žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 22. 3. 2023, č. j. PPR-49886-21/ČJ-2022-990131,

takto:

- I.** Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 22. 3. 2023, č. j. PPR-49886-21/ČJ-2022-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů v řízení výši 30 108 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Martina Hostinského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 30. 5. 2023 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhala přezkumu rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 3. 2023, č. j. PPR-49886-21/ČJ-2022-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy (dále jen „ředitel KŘP-A“) ve věcech služebního poměru ze dne 2. 11. 2022, č. j. KRPA-337436-62/ČJ-2021-0000KR (dále jen „rozhodnutí o propuštění“) ve znění opravného usnesení ředitele KŘP-A ze dne 15. 11. 2022, č. j. KRPA-337436-66/ČJ-2021-0000KR (dále jen „opravné usnesení“), (společně dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Rozhodnutím o propuštění byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „Policie“), neboť podle závěru V. V. vedoucího psychologa odboru personálního Policejního prezidia České republiky (dále jen „vedoucí psycholog“) ze dne 22. 9. 2021, č. j. PPR-21589-1/ČJ-2021-990762 (dále jen „závěr psychologa“), který byl potvrzen závěrem M. B. určené psycholožky Útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy (dále jen „určená psycholožka“) ze dne 9. 12. 2021, č. j. PPR-35214-1/ČJ-2021-990762 (dále jen „závěr určené psycholožky“), není osobnostně způsobilá k výkonu služby v Policii, protože nesplňuje osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru (dále jen „osobnostní charakteristiky“) podle § 1 písm. b), písm. g) a písm. i) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o osobnostní způsobilosti“), přičemž služební poměr žalobkyně skončil podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru dnem doručení prvostupňového rozhodnutí, tj. dnem 4. 11. 2022.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí a obsah spisové dokumentace včetně skutkových zjištění a rovněž vymezil právní a judikatorní rámec projednávané věci. Následně vypořádal odvolací námitky žalobkyně.
4. K pravomoci ředitele KŘP-A žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem v souladu s § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru a čl. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky (personální pravomoci) (dále jen „ZP PP č. 75/2013“). V čl. 1 ZP PP č. 75/2013 je určeno, že tímto závazným pokynem svěřuje policejní prezident jako ředitel bezpečnostního sboru pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ostatním služebním funkcionářům, nevyhradil-li si v

konkrétním případě jinak. Pakliže si policejní prezident v konkrétním případě vyhradí odlišný postup, tak jako to učinil v projednávané věci, není povinen jej zdůvodňovat.

5. Žalovaný dále konstatoval, že dne 22. 9. 2021 vyhotovil vedoucí psycholog v intencích § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti na základě vyhodnocení výsledků zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně (dále jen „ZOZ“) ze dne 26. 7. 2021 závěr, podle něhož je žalobkyně osobnostně nezpůsobilá k výkonu služby v bezpečnostním sboru, neboť nesplňuje osobnostní charakteristiky stanovené v § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Při ZOZ byly vedoucím psychologem použity psychologické metody pozorování, rozhovor, anamnestické vyšetření, analýza objektivních údajů a psychologické testové metody WAIS-III, MMPI-2, ROR, HT a nedokončené věty.
6. Na základě návrhu žalobkyně na přezkoumání závěru psychologa se v souladu s § 6 vyhlášky o osobnostní způsobilosti a čl. 8 odst. 2 a 3 pokynu policejního prezidenta č. 231/2016, o psychologických službách (dále jen „PPP č. 231/2016“) uskutečnilo dne 5. 11. 2021 přezkumné řízení za účasti přizvané komise, které vyústilo v závěr určené psycholožky, který potvrdil závěr psychologa. Komise se shodla na tom, že k ZOZ žalobkyně byly použity adekvátní metody, které byly správně administrovány, vyhodnoceny a interpretovány. Komise na základě prostudování dostupných materiálů dále rozhodla, že není nezbytně nutné k posouzení závěru psychologa znovu provést zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně podle § 6 odst. 3 vyhlášky o osobnostní způsobilosti.
7. Žalovaný dospěl k závěru, že podmínky pro ZOZ stanovené v § 3 vyhlášky o osobnostní způsobilosti byly dodrženy, což je zřejmé z žádosti o ZOZ, která byla adresována určenému psychologickému pracovišti a ve které je vyslovena domněnka, že je žalobkyně osobnostně nezpůsobilá k výkonu služby v Policii. Chování a jednání žalobkyně je zmapováno v přílohách k žádosti o ZOZ, které byly podrobně popsány a posouzeny vedoucím psychologem v závěru psychologa a citovány v prvostupňovém rozhodnutí.
8. Žalovaný považuje závěr psychologa o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobkyně i se závěrem určené psycholožky, který tento závěr potvrdil, s ohledem na soustředěný spisový materiál za logický a nepřekvapivý. Ředitel KŘP-A postupoval podle názoru žalovaného při vydání prvostupňového rozhodnutí v souladu s úpravou ZOZ stanovenou zákonem o služebním poměru, vyhláškou o osobnostní způsobilosti i PPP č. 231/2016, přičemž svůj právní názor opřel rovněž o konstantní judikaturu správních soudů. Při svých úvahách nevybočil ředitel KŘP-A z mezí správního uvážení a prvostupňové rozhodnutí náležitě odůvodnil. Žalovaný proto nepřezkoumatelnost ani nezákonnost prvostupňového rozhodnutí neshledal.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí následně vypořádal odvolací námitky žalobkyně, které shrnul do několika okruhů, přičemž zdůraznil, že (téměř) veškeré skutečnosti, které žalobkyně opakuje v odvolání, byly již vypořádány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
10. K *odvolacím námitkám žalobkyně týkajícím se nesrovnalostí a chyb v písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí* žalovaný vysvětlil, že toto bylo vydáno ve smyslu § 72 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dnem 3. 11. 2022, kdy bylo podepsáno ředitelem KŘP-A a vloženo do datové schránky zmocněnce žalobkyně. K rozhodnutí o propuštění bylo dne 15. 11. 2022 vydáno opravné

usnesení, které bylo téhož dne vloženo do datové schránky zmocněnce žalobkyně. Důvodem pro vydání oprávněného usnesení byla zřejmá písařská chyba, kdy ve výroku rozhodnutí o propuštění bylo u žalobkyně omylem uvedeno, že je „*ustanovena na služebním místě vrchní inspektor vrchní komisař*“; v odůvodnění rozhodnutí o propuštění již bylo uvedeno správné služební zařazení na služebním místě *vrchní komisař*.

11. Žalovaný dále nesouhlasil s *odvolacími námitkami žalobkyně týkajícími se žádosti o ZOZ*. Tvzení žalobkyně, že s ní nebyl před vysláním na ZOZ proveden pohovor, jehož se opakovaně marně domáhala, se dle žalovaného nezakládá na pravdě, resp. je vytržené z kontextu. Ředitel KŘP-A v žádném případě nezamlčuje genezi žádosti o ZOZ, která je nadto zcela zjevná ze správního spisu. Jak vyplývá i z prvostupňového rozhodnutí, jediným oprávněným podat žádost o ZOZ byl pouze ředitel Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje L. T. (dále jen „ředitel KŘP-B“ nebo „služební funkcionář“), náměstek ředitele KŘP-B pro službu kriminální policie a vyšetřování L. K. (dále jen „náměstek pro SKPV“) takovým oprávněním nedisponoval. Ředitel KŘP-B se ztotožnil s obsahem žádosti o ZOZ zpracované náměstkem pro SKPV ze dne 2. 6. 2021 a důvody v ní uvedené vzal za své, načež dne 14. 6. 2021 požádal o ZOZ žalobkyně. Ve výzvě ředitele KŘP-B ze dne 15. 6. 2021 adresované žalobkyni k podrobení se ZOZ je proveden odkaz na dokumenty, s nimiž byla dle žalovaného žalobkyně prokazatelně seznámena. Není tudíž pravda, že v pokynu k podrobení se ZOZ není uvedeno jednání či chování žalobkyně, které by pokyn odůvodňovalo. Žalovaný nesouhlasil, že pokyn k podrobení se ZOZ spočíval v přesvědčení, že žalobkyně „nebude odpouštět chyby svých nadřízených v rozhodování“ a byl tak založen „na domněnce predikce budoucího jednání k předem neurčitým skutečnostem“; v podrobnostech odkázal na argumentaci ředitele KŘP-A v rozhodnutí o propuštění. Otázkou namítané „šikanózní“ žádosti o ZOZ se ředitel KŘP-A zabýval kontinuálně v průběhu celého textu odůvodnění rozhodnutí o propuštění a plně se s ní vypořádal. Žalovaný poukázal na závěry ředitele KŘP-A, podle nichž z žádosti služebního funkcionáře o ZOZ nevyplývají žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly domněnku žalobkyně o šikanózním charakteru žádosti. Žádost o ZOZ je dle žalovaného řádně odůvodněna a zejména podložena příslušnými důkazy (listinami), z nichž uvedené skutečně zřetelně vyplývají. Žalovaný k této otázce rovněž uvedl, že ředitel KŘP-A neshledal v jednání nadřízených příslušníků žalobkyně projevy šikany či diskriminačního jednání vůči žalobkyni, ať se týká tvrzeného odměňování, ‘sociálního vyčleňování’, trestních oznámení, kázeňských řízení, ‘nevhodného chování nadřízených’, nedoručování listin, vodění po chodbách, osobnostního řízení a dalších. Doplnil, že otázkou šikany se bude podrobně zabývat soud v řízení o žalobě na ochranu osobnosti, kterou žalobkyně podala. Žalovaný proto neshledal, že by rozhodnutí o propuštění bylo v tomto smyslu nesrozumitelné či zmatečné. K žalobkyni namítané dataci listin přiložených k žádosti o ZOZ žalovaný podotkl, že přílohy k ZOZ pocházejí z let 2016 až 2021, přičemž dlouhodobě mapují projevy žalobkyně; nejedná se tedy o „listiny až 6 let staré“, jak tvrdí žalobkyně. Dle názoru žalovaného z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2020, č. j. 31 Ad 7/2018-316, ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 7. 12. 2021, č. j. 8 As 105/2020-59, neplyne, že by listiny, které jsou přílohou žádosti o ZOZ, označily soudy jako „obranu práv zákonnými prostředky slabší strany sporu, postavení se k ochraně druhé osoby“. Stanovisko Veřejného ochránce práv (VOP) k této otázce nebylo řediteli KŘP-A v době vydání rozhodnutí o propuštění známo.

12. K *odvolacím námitkám žalobkyně týkajícím se procesu ZOZ* žalovaný uvedl následující: Žalovaný vyhodnotil jako účelovou námitku žalobkyně, že nebyla dodržena vyhláška o osobnostní způsobilosti, neboť jedna a tatáž osoba (tj. vedoucí psycholog) vypracovala závěr o osobnostní způsobilosti a současně si jej přezkoumala. Dle přesvědčení žalovaného se proces ZOZ uskutečnil v intencích zákona o služebním poměru, vyhlášky o osobnostní způsobilosti a PPP č. 231/2016. Žalovaný uvedl, že ve smyslu čl. 2 písm. b) PPP č. 231/2016 je i vedoucí psycholog psychologem psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Jelikož dle čl. 7 odst. 4 PPP č. 231/2016 neprovádí ZOZ z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti psycholog, v jehož působnosti je posuzovaná osoba zařazena, vedoucí psycholog v daném případě určil, že ZOZ provede oddělení vedoucího psychologa. Při přezkoumání závěru psychologa postupoval vedoucí psycholog dle žalovaného ve smyslu § 6 vyhlášky o osobnostní způsobilosti a čl. 8 odst. 3 PPP č. 231/2016, a k posouzení závěru psychologa určil určenou psycholožku a zároveň zřídil komisi složenou ze tří psycholožek zařazených napříč bezpečnostními sbory. K požadavku žalobkyně na porovnání závěru policejní psycholožky R. Š. z roku 2015 (dále jen „závěr policejní psycholožky z roku 2015“) a závěru odborného stanoviska k posudkovým účelům, zpracovaného lékařem znalci z Ústřední vojenské nemocnice z Praze (prosinec 2020) se závěrem psychologa se žalovaný ztotožnil s postupem vedoucího psychologa a určené psycholožky, resp. komise, kteří závěr psycholožky z roku 2015 shledali nepřezkoumatelným, neúplným a nepřesvědčivým a výsledky znaleckého posouzení žalobkyně z roku 2020, které bylo provedeno v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, nerelevantními, neboť toto psychologické vyšetření mělo odlišný účel. Žalovaný dále odkázal na tvrzení vedoucího psychologa, který odmítl, že by žalobkyni za osobnostně nezpůsobilou označil dříve, než ji posoudil, tedy toliko na základě služebním funkcionářem předložených listin, jak namítala žalobkyně. Uvedenou námitkou se zabýval i ředitel KŘP-A v rozhodnutí o propuštění a rovněž ji neuznal. Žalovaný se ztotožnil rovněž s argumentací ředitele KŘP-A týkající se námitky přítomnosti dalších osob při ZOZ, neboť v právních předpisech není stanoveno, že psychologickému vyšetření nemůže být přítomna další osoba z řad zaměstnanců psychologem určeného psychologického pracoviště. Pokud jde o námitku žalobkyně, že při ZOZ byla podrobena testům, přestože se nacházela v momentální tíživé osobní situaci (spánková deprivace pro akutní operaci přímého rodinného příslušníka), žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně před ZOZ prohlásila, že je schopna výkonu služby. Pokud by v prohlášení uvedla, že výkonu služby schopna není, k posuzování ZOZ by nedošlo; to však žalobkyně neučinila. Žalovaný zdůraznil, že k ZOZ žalobkyně byly použity adekvátní metody, které byly vedoucím psychologem správně administrovány, vyhodnoceny a interpretovány, což bylo potvrzeno i v závěru určené psycholožky. Žalovaný následně citoval závěry, které vedoucí psycholog učinil z metody Hand test, včetně korekce úvahy vedoucího psychologa k odpovědi na otázku týkající se projekce žalobkyně do filmové postavy, kterou učinila určená psycholožka.
13. Žalovaný dále odmítl jako neopodstatněné *odvolací námitky žalobkyně týkající se stanovení odlišné pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru žalobkyně*. K námitce nezákonného, neodůvodněného a svévolného přesunu pravomoci ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru ze služebního funkcionáře na ředitele KŘP-A žalovaný odkázal na svou předchozí argumentaci (viz výše bod 4) a dále na argumentaci, kterou k dané otázce zaujal ředitel KŘP-A v rozhodnutí o propuštění. Pokud žalobkyně namítala, že

žalovaný pověřil ředitele KŘP-A propuštěním žalobkyně (dal přímý pokyn, jak má rozhodnout), tedy mu předem zamezil případnému zastavení řízení o propuštění, shledal žalovaný takovou námitku nedůvodnou. Připomněl, že stanovení odlišné personální pravomoci bylo konkretizováno pouze na řízení ve věcech služebního poměru ve věci propuštění podle § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru, přičemž z textu dokumentu neplyne, že se řediteli KŘP-A zamezuje zastavit řízení, k jehož vedení byl určen žalovaný. Žalovaný zdůraznil, že není povinen odůvodňovat stanovení odlišné pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru toho kterého příslušníka, když vnitřní předpisy žádnou takovou povinnost neukládají. Postup, který byl zcela ex lege, u něhož není předepsáno, že má být odůvodněn, nelze dle žalovaného označit za nedůvodný a svévolný.

14. Žalovaný vyhodnotil jako nedůvodné též *odvolací námitky žalobkyně týkající se řízení ve věcech služebního poměru*. K námitce nerespektování plné moci uvedl, že závěr psychologa měl být podle obsahu spisového materiálu doručen zmocněnci žalobkyně, k čemuž ve svém důsledku došlo. Z návrhu na přezkoumání závěru psychologa ze dne 12. 10. 2021, který podala osobně žalobkyně, je zřejmé, že jí byl závěr psychologa doručen dne 27. 9. 2021. Z návrhu na přezkoumání závěru psychologa ze dne 28. 10. 2021, který podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce, je patrné, že zmocněnci byl závěr psychologa doručen dne 14. 10. 2021. ZOZ žalobkyně bylo ukončeno vydáním závěru určené psycholožky, čímž žalobkyni předložené plné moci ze dne 8. 6. 2021 a 21. 6. 2021 pozbyly pro další postup ze strany bezpečnostního sboru svoji relevanci. K námitce podjatosti žalovaného uplatněné v odvolání ministr vnitra usnesením č. j. MV-8101-5/SO-2023 ze dne 13. 2. 2023 určil, že policejní prezident není vyloučen z odvolacího řízení vedeného s žalobkyní. S ohledem na judikaturu správních soudů žalovaný nevyčkával rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu žalobkyně a přistoupil k vydání rozhodnutí o odvolání již v době, kdy usnesení ministra vnitra bylo nepravomocné, nicméně vykonatelné. Žalovaný se ztotožnil s posouzením a vyřízením opakovaných žádostí žalobkyně o přerušení řízení o propuštění do rozhodnutí Městského soudu v Brně ve věci sp. zn. 47 C 45/2018 (žaloba na ochranu osobnosti). Upozornil, že dle závěrů NSS (viz např. rozsudek č. j. 5 As 14/2016 25 ze dne 12. 1. 2017) případný závěr o tom, že žalobkyně se skutečně stala obětí šikany, sám o sobě nevylučuje splnění podmínek pro její propuštění podle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona. Výsledek soudního řízení ve věci sp. zn. 47 C 45/2018 tedy nepředstavuje předběžnou otázku pro řízení o propuštění ze služebního poměru, neboť žalobkyně se meritorním rozhodnutím v odkazované věci nestane osobnostně způsobilou pro výkon služby v Policii. K otázce uplatňování práv účastníka řízení žalovaný potvrdil argumentaci ředitele KŘP-A, a sice že v průběhu nalézacího řízení bylo žalobkyni umožněno realizovat veškerá práva účastníka řízení. Žalobkyni byla dne 16. 2. 2022 poskytnuta kopie celého spisu aktuálního k době zaslání, která byla doplněna dne 31. 3. 2022 a 6. 6. 2022 o další listiny. Současně bylo žalobkyni prostřednictvím zmocněnce dne 6. 6. 2021 umožněno nahlédnout do kompletního spisu. Žalobkyni byla stanovena lhůta k vyjádření se k věci (do dne 4. 3. 2022), která byla opakovaně prodlužována (nejprve do dne 7. 6. 2022 a posléze do dne 22. 6. 2022). Žalobkyně v nalézacím řízení opakovaně předkládala písemná vyjádření k věci, včetně námitek podjatosti ředitele KŘP-A a policejního prezidenta, a navrhovala přerušení řízení. Z obsahu spisové dokumentace je tak zřejmé, že žalobkyni bylo umožněno uplatňovat práva účastníka řízení v plném rozsahu, a to i nad rámec práv, která jsou účastníkovi řízení garantována zákonem o služebním poměru (např. zasílání kopií spisu). Žalovaný dále uvedl,

že neprovedení žalobkyní navržených důkazů ředitel KŘP-A řádně zdůvodnil v rozhodnutí o propuštění. Podle žalovaného ředitel KŘP-A dostal své povinnosti opatřit si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí o propuštění, veden povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. K žalobkyní namítaným průtahům v řízení žalovaný uvedl, že řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru bylo zahájeno dne 17. 1. 2022. Proces ZOZ (obecně) se do řízení ve věcech služebního poměru nezahrnuje; teprve vyslovením závěru o osobnostní nezpůsobilosti příslušníka pro výkon služby v Policii nastává důvod pro zahájení řízení ve věcech služebního poměru ex offio. Žalobkyně přitom svým chováním (množstvím podání včetně návrhů na přerušení řízení) nalézací řízení dle žalovaného naprosto nepopíratelně protahovala. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že ředitel KŘP-A nerealizoval ve věci ústní jednání, přestože nalézací řízení trvalo 11 měsíců, neboť podle § 15 správního řádu je řízení ve věcech služebního poměru ovládáno zásadou písemnosti a povinnost ředitele KŘP-A provádět ústní jednání tak nebyla dána. Žalovaný poukázal na zásadu volného hodnocení důkazů, přičemž shledal nadbytečnost provedení žalobkyní navrhovaného výsledku ředitele KŘP-A, neboť spisovým materiálem bylo bez důvodných pochybností postaveno najisto, že nalézací řízení neprovázely bezdůvodné průtahy. Délka řízení byla dle žalovaného odrazem taktiky, kterou zaujala žalobkyně v nalézacím řízení a na kterou musel ředitel KŘP-A reagovat. Pokud žalobkyně požadovala výslech ředitele KŘP-A proto, aby bylo zjištěno, zda ředitel KŘP-A „věděl o nabídkách, které mi dávalo KŘPB“, žalovaný poznamenal, že tvrzená skutečnost (zda věděl o nabídkách), k jejímuž ověření nebo vyvrácení byl důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení.

15. Žalovaný se dále vyjádřil k *polemice žalobkyně s tvrzeními ředitele KŘP-A předestřenými v odůvodnění rozhodnutí o propuštění*, tak jak ji uplatnila v podaném odvolání. Žalovaný konstatoval, že ředitel KŘP-A v odůvodnění rozhodnutí o propuštění nepoužil ve vztahu k žalobkyni výrazy „lživá“, „úskočná“ a „nulová věrohodnost“; toto tvrzení žalobkyně je zcela zjevně nepravdivé. Pokud ředitel KŘP-A označil žalobkyni jako nedůvěryhodnou, neučinil tak dle žalovaného izolovaně a bez odůvodnění, ale na základě celého komplexu tvrzení žalobkyně, která se prolínají celým spisem nalézacího řízení. Ohledně tvrzení ředitele KŘP-A, že je žalobkyně „agresivní“, žalovaný uvedl, že ředitel KŘP-A zcela nepochybně vyšel zejména ze závěru psychologa, který byl potvrzen závěrem určené psychologky. Tvrdí-li žalobkyně, že ji ředitel KŘP-A označil za „narcistní osobnost“, je třeba dle žalovaného upřesnit, že se vždy jedná o citaci nebo opis závěru psychologa nebo závěru určené psychologky. Stran tvrzení, že je žalobkyně osobou vyvolávající konflikty, žalovaný upozornil, že tato skutečnost vyplývá ze sociometrického šetření, které podrobně vyhodnotil a analyzoval vedoucí psycholog v závěru psychologa. Ohledně tvrzení v rozhodnutí o propuštění, že ředitel KŘP-A získal vlastní zkušenosti s agresivitou žalobkyně, neboť žalobkyně si na něj měla stěžovat a měla napadat osoby vedoucí nalézací řízení, žalovaný poznamenal, že v dané věci není rozhodné, že žalobkyně nepodala stížnost či upozornění, faktem zůstává, že chyby (např. antedatanci listiny, roční průtahy v řízení) řediteli KŘP-A vytýkala a vytýká je i v odvolání, přičemž je považuje za závažné. Pakliže žalobkyně požadovala, aby ředitel KŘP-A doložil stížnosti žalobkyně, na které poukazoval, fakticky tak učinil předložením spisu nalézacího řízení, který vyjádření žalobkyně v nalézacím řízení obsahuje. Žalovaný odmítl, že by ředitel KŘP-A v rozhodnutí o propuštění manipulativně zacházel se zjištěnými skutečnostmi tak, aby vytvořil obraz žalobkyně jako

osoby agresivní, konfliktní a neplnící si služební povinnosti. Opětovně poukázal na závěr psychologa a závěr určené psycholožky, které jsou stěžejními a legitimními podklady, a je proto zcela racionální, že jsou v odůvodnění rozhodnutí o propuštění podrobně citovány. K žalobkyní odkazované „omluvě ředitele KŘP-B“, kterou měl ředitel KŘP-A v rozhodnutí o propuštění manipulativně popsat, žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v průběhu nalézacího ani odvolacího řízení žádnou omluvu ředitele KŘP-B nepředložila. Kontrolou spisového materiálu žalovaný zjistil, že žalobkyně předložila pouze vyjádření J. T., pověřeného zastupováním ředitele KŘP-B v řízení vedeném pod sp. zn. 47 C 45/2018 (dále jen „pověřený příslušník“), ze dne 20. 7. 2018, v němž je uvedeno, že se žalobkyni omluvil J. D. za nepředání zásilky a J. Š. ohledně obvinění žalobkyně z neoprávněných lustrací. Současně je ze spisového materiálu (konkrétně ze stanoviska ředitele KŘP-B a jeho příloh) zřejmé, že se náměstek pro SKPV žalobkyni omluvil za ne dostatky v řádném a včasném zpracování služebního příjmu za březen 2020. Z vyžádaného stanoviska ředitele KŘP-B ze dne 23. 2. 2023 žalovaný dále zjistil, že pověřený příslušník v řízení vedeném pod sp. zn. 47 C 45/2018 se žalobkyni omluvil též za pochybení ve vyjádření k tomu, kdo byl přímým nadřízeným žalobkyně na Krajském úřadu vyšetřování Brno. Žalovaný k otázce „omluvy ředitele KŘP-B“ uzavřel, že agresivita a manipulativnost byla naopak konstatována ve vztahu k žalobkyni, jak vyplývá ze závěru znalce a závěru určené psycholožky. Ve vztahu k posouzení naplnění podmínky dlouhodobosti jednání, které vzbuzuje domněnku o osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně, žalovaný korigoval odůvodnění rozhodnutí o propuštění tak, že věta „*sama příslušnice to potvrzuje, že uvedené problémy příslušnice jsou rázu dlouhodobého a nikoliv přechodného, přičemž ani zmíněná dlouhodobá léčba nevedla ke zlepšení stavu*“, bude nadále znít: „*sama příslušnice to potvrzuje, že uvedené problémy příslušnice jsou rázu dlouhodobého a nikoliv přechodného.*“

16. Žalovaný rovněž zaujal stanovisko k návrhům žalobkyně učiněným v rámci jejího odvolání. K návrhu na mimosoudní řešení věci zdůraznil, že řízení ve věcech služebního poměru o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru bylo s žalobkyní zahájeno ex offio poté, co bylo závěrem psychologa, potvrzeným závěrem určené psycholožky, konstatováno, že žalobkyně dlouhodobě pozbyla osobnostní způsobilosti pro výkon služby v Policii. V takovém případě není ani dle judikatury správních soudů jiné cesty než zahájit řízení ve věci skončení služebního poměru, neboť propuštění ze služebního poměru je obligatorní postup. K návrhu žalobkyně na další zjišťování její osobnostní způsobilosti u policejního psychologa či u žalovaným vybraného soudního znalce z oboru psychiatrie/psychologie, žalovaný uvedl, že zákon o služebním poměru s dalším „přezkoumáváním“ závěru psychologa a závěru určené psycholožky nepočítá. Nadto dle žalovaného nepanují o tom, že žalobkyně nesplňuje osobnostní charakteristiky podle § 1 písm. b), g), i) vyhlášky o osobnostní způsobilosti žádné pochybnosti. Žalovaný dále jako nevhodný odmítl návrh žalobkyně na setkání za účelem pohovoru a vlastního vyhodnocení, zda žalobkyně je osobou agresivní, bez nedostatečné poznávací schopnosti a bez emoční stability. Upozornil, že ZOZ může být provedeno pouze psychologem bezpečnostního sboru (což policejní prezident není) a připomněl, že žalobkyně v řízení namítla podjatost policejního prezidenta (žalovaného) a proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech kázeňských č. j. PPR-28906-11/ČJ-2022-990131 ze dne 11. 11. 2022 podala žalobu. K otázce rozhodného skutkového stavu v době rozhodování odvolacího orgánu v řízení o odvolání žalovaný konstatoval, že v tomto řízení je rozhodný

skutkový (a právní) stav existující ke dni vydání nalézacího rozhodnutí, tj. ke dni propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Žalovaný taktéž odmítl návrh žalobkyně na provedení důkazu spisem příslušníka (jehož identitu nezná), který byl shledán rovněž osobnostně nezpůsobilým, avšak nebyl propuštěn ze služebního poměru. Podle žalovaného předmětem řízení není případné „nerovné zacházení“ ve smyslu § 77 zákona o služebním poměru a žalobkyní navržený důkaz tak nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Žalovaný shledal nadbytečným i návrhy žalobkyně na doplnění dokazování za účelem vyvrácení fikce, že žalobkyně svá podání činí bez zjevných příčin, a to konkrétně dokazování kompletním spisem soudního řízení vedeného u Městského soudu v Brně ve věci sp. zn. 47 C 45/2018, jakož i přílohami k podáním žalobkyně, která byla předložena k žádosti o ZOZ včetně související korespondence, a dále dokazování výsledkem jí označených svědků a výsledkem žalobkyně a ředitele KŘP-B na polygrafu. Žalovaný se v tomto směru ztotožnil s argumentací ředitele KŘP-A v rozhodnutí o propuštění a uzavřel, že ředitel KŘP-A nepochybil, pokud navrhované důkazy neprováděl. Žalovaný odmítl rovněž návrhy žalobkyně na doplnění dokazování výsledky J. D. a J. Š., stejně jako tvrzení žalobkyně, že důvod propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru ukončením služebního poměru bývalých nadřízených žalobkyně odpadl. S přihlédnutím ke koncepci odvolání a argumentů, které se v textu odvolání a jeho doplnění opakují a překrývají, žalovaný upozornil, že námitky žalobkyně posuzoval podle principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v odvolání. Rovněž upozornil, že lhůta stanovená zákonem pro vydání rozhodnutí o odvolání je lhůtou toliko pořádkovou, a její nedodržení nemůže mít samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť zákon o služebním poměru s jejím nedodržením nespojuje žádný negativní následek.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že ze závěru psychologa, který byl potvrzen závěrem určené psychologky, na základě výsledků použitých metod vyplývá, že žalobkyně dlouhodobě pozbyla osobnostní způsobilost pro výkon služby v Policii, protože nesplňuje osobnostní charakteristiky podle § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti stanovené v písm. b) emočně stabilní, písm. g) bez nedostatečnosti v oblasti poznávacích procesů a písm. i) bez znaků nežádoucí agresivity, přičemž důvody pozbytí osobnostní způsobilosti jsou trvalého rázu. Po posouzení kompletního spisového materiálu, zejména pak podrobného odůvodnění výsledků ZOZ vedoucím psychologem se závěrem, že důvody osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně jsou důsledkem trvalých rysů osobnosti, které ústí do ustálených vzorců chování, a že osobnostní struktura či zastávané postoje žalobkyně jsou v čase stabilní, a jejich změna se jeví jako nereálná, který byl přezkoumán určenou psychologkou, a také po vyhodnocení jednotlivých podání žalobkyně, které byly přiloženy k žádosti o ZOZ, a podání, která předkládala žalobkyně v průběhu nalézacího řízení včetně jejich následných vypořádání, dospěl žalovaný k názoru, že ředitel KŘP-A správně akceptoval závěr psychologa, který byl potvrzen závěrem určené psychologky, a žalobkyni propustil ze služebního poměru, neboť s ohledem na její osobnostní nastavení není možné její začlenění do hierarchie Policie. Pro toto začlenění žalobkyně dle závěru žalovaného pozbyla osobnostní charakteristiky podle § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti stanovené v písm. b) emočně stabilní, písm. g) bez nedostatečnosti v oblasti poznávacích procesů a písm. i) bez znaků nežádoucí agresivity, přičemž důvody pozbytí osobnostní způsobilosti jsou trvalého rázu. Na základě zjištěných

skutečností dospěl žalovaný k závěru, že ředitel KŘP-A postupoval v souladu se zákonem o služebním poměru, konkrétně pak § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, který stanoví, že příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby v Policii, a § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož byl povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí.

18. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 31. 3. 2023.

III. Žaloba

19. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v jejímž úvodu popsala genezi věci. Uvedla, že u Policie sloužila 24 let, byla zařazena na služebním místě vždy pouze v Brně a vždy byla nadřízenými hodnocena profesně i lidsky nadstandardně, jako osoba, která plně respektuje nadřízené, ochotně, včas, řádně a vstřícně plní jejich pokyny, má autoritu u všech stran, kultivované a profesionální vystupování, vysokou odbornost a výborně reprezentuje Policii; stejně byla hodnocena na Národní centrále proti organizovanému zločinu, kde byla (též v Brně) v roce 2016 na stáži. Projednávaná věc nestojí osamoceně, ale je podle žalobkyně završením roky trvajícího jednání ředitele KŘP-B a žalovaného, kteří ji postihují za skutečnost, že dne 21. 10. 2016 u Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 36 Ad 38/2013 svědčila o nátlakových a nezákonných praktikách služebních funkcionářů v řízení o žalobě podané její kolegyní K. F. (dále jen „K. F.“), která po svědectví žalobkyně spor pravomocně vyhrála. Žalobkyně byla poprvé odeslána ke zjišťování osobnostní způsobilosti právě před podáním svědecké výpovědi ve věci sp. zn. 36 Ad 38/2013, kdy nadřízení ji označili za osobu trpící psychickou poruchou a nevnímající realitu. Policejní psycholožka R. Š. však žalobkyni v r. 2015 shledala plně osobnostně způsobilou a Krajský soud v Brně označil svědectví žalobkyně ve věci sp. zn. 36 Ad 38/2013 za věrohodné. Následně žalobkyně popsala nátlak nadřízených směřující k jejímu propuštění (opakovaná trestní oznámení, která Generální inspekce bezpečnostních sborů /GIBS/ vyhodnotila jako nedůvodná, opakované kázeňské trestání, zjišťování zdravotní způsobilosti, postavení mimo službu) a navrhla příkázání věci Krajskému soudu v Brně z důvodu vhodnosti.
20. V dalších částech žaloby žalobkyně shrnula dosavadní průběh správního řízení, včetně vad, které v postupu služebních orgánů spatřovala, a vymezila žalobní body.
21. Žalobkyně předně namítala nepřezkoumatelnost a zmatečnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, neboť nebyla vypořádána žalobkyní vznesená námitka šikany a rozhodnutí nejsou řádně odůvodněna. Rovněž samotný pokyn ke zjišťování osobnostní způsobilosti byl dle žalobkyně zcela nedůvodný a šikanózní.
22. Žalobkyně dále namítala nezákonné, neodůvodněné a svévolné přesunutí pravomoci z Brna do Prahy, kdy žalovaný pověřil propuštěním žalobkyně namísto služebního funkcionáře ředitele KŘP-A. Tím se žalovaný jako odvolací orgán stal podjatým, neboť dal přímý pokyn svému podřízenému k „propuštění příslušnice“, přičemž následně rozhodoval o podaném odvolání proti rozhodnutí o propuštění. Žalobkyně opakovaně žádala o sdělení důvodu k přesunu personální pravomoci k jejímu propuštění, tento jí však nebyl nikdy sdělen, vždy bylo odkázáno pouze na interní akty, z nichž taková pravomoc vyplývá. Žalobkyně má za

to, že rozhodnutí o propuštění se z důvodu nezákonného přesunu pravomoci stalo nicotným.

23. Žalobkyně uvedla, že byla podrobena osobnostnímu přezkumu v rozporu s podmínkami § 2 odst. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti. V pokynu k podrobení se ZOZ totiž nebylo uvedeno jednání či chování žalobkyně, který by jej odůvodňovalo, ale pokyn byl založen na domněnce predikce budoucího jednání žalobkyně, když náměstek SKPV a později ředitel KŘP-B opřeli pokyn k ZOZ o přesvědčení, že žalobkyně „*nebude odpouštět chyby svých nadřízených v rozhodování*“. V žádosti o ZOZ zaslané vedoucímu psychologovi náměstek SKPV a později ředitel KŘP-B rovněž uvedli, že žalobkyně se „*...tváří navenek úsměvně a přátelsky, ale vzápětí v době, kdy se jí to hodí, činí úkony proti nadřízeným*“. Těmito „úkony proti nadřízeným“, které byly k žádosti o ZOZ přiloženy, však žalobkyně vždy reagovala na jednání nadřízených ji postihující a bránila tak svá práva zákonnými prostředky slabší strany sporu. Dle žalobkyně se jednalo o listiny vytržené z kontextu, neboť podání služebních orgánů, na které žalobkyně svými úkony reagovala, k žádosti o ZOZ přiloženy nebyly. Podáním žádosti o ZOZ tak služební funkcionář porušil § 77 odst. 10 zákona o služebním poměru, podle něhož bezpečnostní sbor nesmí postihovat příslušníka nebo jej znevýhodňovat proto, že se zákonným způsobem domáhá svých práv a nároků, které pro něj vyplývají ze služebního poměru. Žalobkyně dále zdůraznila, že neměla spory se svými kolegy, přesto je v pokynu k ZOZ uvedeno: „*neustále vyvolává spory...spory se všemi kolegy*“, žádný konkrétní spor s kolegy však není zmíněn. Žalobkyně připustila, že měla spory pouze se svými dvěma novými nadřízenými, konkrétně s novým vedoucím odboru hospodářské kriminality J. D. (dále jen „vedoucí odboru plk. J. D.“) a jeho zástupcem J. Š. (dále jen „zástupce vedoucího plk. J. Š.“). Žalobkyně však nebyla jediná, kdo měl s těmito dvěma nadřízenými konflikt, neboť po změně vedení z pracoviště žalobkyně odešlo více než 80% kmenových pracovníků. Důvodem pro odeslání žalobkyně k ZOZ bylo podle obsahu žádosti dále neplnění pokynů nadřízených, přestože dokonce i plk. J. Š. v posledním služebním hodnocení žalobkyně, které bylo přílohou pokynu k ZOZ, konstatoval: „*velmi ochotně přijímá a plní uložené úkoly, aktivně se hlásí o práci, chová se vstřícně ke svému okolí, pracuje zejména samostatně, ale umí se podřídít potřebám týmu, aktivně nabízí pomoc kolegům...je velmi komunikativní, hovoří slušně, jasně a věcně a bez zábran...*“
24. Žalobkyně rovněž namítla, že s ní před odesláním na ZOZ nebyl proveden obligatorní pohovor o důvodech pochybností o její osobnostní způsobilosti, přestože se jej opakovaně domáhala. Žalobkyni ani nebyl sdělen důvod zkoumání její osobnostní způsobilosti, bylo jí pouze řečeno, že „*má vědět, co proti ní ředitel má*“.
25. Žalobkyně dále tvrdila, že nebyla dodržena vyhláška o osobnostní způsobilosti, protože jedna a tatáž osoba (vedoucí psycholog) vypracovala závěr o osobnostní způsobilosti a současně si jej přezkoumala, ačkoli před zahájením ZOZ žalobkyně sdělila námitky k osobě vedoucího psychologa, který je dle vyhlášky o osobnostní způsobilosti až odvolacím orgánem. Takový postup považuje žalobkyně za zásadní vadu rozhodnutí. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí, že vedoucí psycholog byl oprávněn sám zpracovat závěr psychologa o ZOZ a jeho přezkum delegovat na jinou osobu. Zásada „*co není výslovně zákonem zakázáno, je povoleno*“, kterou na podporu své argumentace použil žalovaný, se totiž dle žalobkyně vztahuje toliko na osoby soukromého práva, zatímco pro osoby uplatňující veřejnou moc naopak platí princip, že mohou činit pouze to, co zákon stanoví. Pokud vyhláška o osobnostní způsobilosti stanoví, že závěr psychologa

přezkoumává vedoucí psycholog, jedná se o vymezení okruhu oprávněných osob. Žalobkyně dále namítala, že vedoucí psycholog vypracoval závěr psychologa dříve, než ji vůbec viděl s tím, že mu k vypracování závěru postačovaly listiny předložené služebním funkcionářem. Rovněž samotné ZOZ probíhalo dle žalobkyně vadně, žalobkyně byla předváděna jakési stážistce a byla podrobena testům, přestože uvedla tíživou osobní situaci (operace matky 3 dny před posuzováním). Žalobkyně dále namítla nesprávnost vyhodnocení testových metod, kdy např. z Hand testu byla u žalobkyně zjištěna přátelskost a empatie, přesto ji vedoucí psycholog označil za osobu s „pasivní agresivitou“. U otázky projekce vlastní osoby do filmové postavy žalobkyně jasně uvedla film a postavu, ale vedoucí psycholog její odpověď změnil na osobu jinou a z jiného filmu - osobu agresivní. V napadeném rozhodnutí je pak pochybení vedoucího psychologa marginalizováno. Žalobkyně konečně namítla, že nebylo vyhověno jejímu požadavku na porovnání pro ni příznivého závěru policejní psycholožky z roku 2015 a závěru znaleckých posudků znalců z Ústřední vojenské nemocnice v Brně z prosince 2020/ledna 2021 s nepříznivým závěrem vedoucího psychologa, a to z důvodu, že podkladové materiály k závěru policejní psycholožky z roku 2015 byly „omylem skartovány“ a k závěrům soudních znalců nelze přihlídnout, jelikož se nejednalo o policejní psychology, nýbrž „pouze“ o soudní znalce z oboru psychiatrie a psychologie.

26. Žalobkyně poukazovala též na nezákonný procesní postup v řízení. Žalobkyně namítala, že řízení o propuštění ze služebního poměru mělo být přerušeno do rozhodnutí předběžné otázky (šikana žalobkyně ze strany nadřízených služebních funkcionářů) v řízení o žalobě na ochranu osobnosti vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 47 C 45/2018. Přestože ředitel KŘP-A přisvědčil, že šikanu je oprávněn řešit pouze soud, k přerušení řízení z důvodu „nehospodárnosti“ nepřistoupil. Žalobkyně dále namítala bezdůvodné odepření práva nahlédnutí do spisu řízení o propuštění; rovněž namítala, že nebyl zjištěn skutkový stav nutný pro rozhodnutí, nebylo přihlédnuto k jí navrženým důkazům (návrhy na provedení výslechu svědků, využití detektoru lži, doplnění správního spisu o soudní spisy) a tyto bylo označeny jako irelevantní.
27. Žalobkyně dále upozornila na průtahy v řízení. Namítla, že v řízení o propuštění ze služebního poměru nebyla dodržena zákonná lhůta pro rozhodnutí, řízení trvalo 1,5 roku, přestože se žalobkyně opakovaně výzvami domáhala ukončení nečinnosti správního orgánu.
28. Žalobkyně konečně namítala porušení zásady legitimního očekávání. Uvedla, že vůči ní bylo zahájeno řízení o propuštění z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti, avšak u jiného příslušníka na stejném pracovišti tak učiněno nebylo, přestože byl rovněž uznán osobnostně nezpůsobilým. Služební funkcionáři jsou přitom povinni při rozhodování shodných nebo podobných případů jednat s příslušníky rovným způsobem.
29. Závěrem podané žaloby žalobkyně navrhla, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 7. 2023 předeslal, že žalobkyně v žalobě předkládá námitky, které vznesla již v průběhu správního řízení a s kterými se žalovaný a ředitel KŘP-A vypořádali v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí o propuštění. V obou rozhodnutích je řádně pojednáno o všech argumentech žalobkyně, přičemž žalovaný na svých závěrech

setrvává. Z uvedených důvodů žalovaný v plném rozsahu odkazuje na konkrétní pasáže rozhodnutí o propuštění a napadeného rozhodnutí, v nichž jsou námitky žalobkyně vypořádány. Žalovaný dále podotknul, že tvrzení, která žalobkyně předestírá ve správní žalobě, je vhodné nahlížet prizmatem závěru psychologa a závěru určené psycholožky, „neboť žalobkyně není při popisu předchozích událostí jemně řečeno zcela korektní.“ Žalovaný je toho názoru, že obsah závěru psychologa potvrzený závěrem určené psycholožky může mít nemalý vliv na realistické posuzování tvrzení žalobkyně předestřené ve správní žalobě.

31. Žalovaný má za to, že řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru bylo vedeno v souladu se zákonem o služebním poměru a napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o propuštění naplňují veškeré podmínky, které na ně klade zákon o služebním poměru, a to jak po obsahové, tak po formální stránce. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí o propuštění je dle žalovaného plně seznatelné, jaké podklady vzali služební funkcionáři za podklad svého rozhodnutí a jaké závěry z nich učinili, rozhodnutí jsou náležitě odůvodněna a řízení, které jim předcházelo, je prosté vad, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí.
32. Žalovaný uvedl, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí o propuštění je přezkoumatelné a není zmatečné. Otázkou nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti rozhodnutí o propuštění se žalovaný zabýval na straně 23 a 27 až 30 napadeného rozhodnutí včetně. Stran důvodu ZOZ je v napadeném rozhodnutí pojednáno na straně 16, 21 až 23 a 25 až 30. Z výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakému právnímu posouzení ředitele KŘP-A přisvědčil a jeho argumentaci dále doplnil a rovněž to, jak se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami.
33. Žalovaný dále poznamenal, že stanovení odlišné pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru žalobkyně a namítané podjatosti žalovaného se věnoval na straně 15, 35 až 38 a 40 napadeného rozhodnutí. Stanovení odlišné pravomoci bylo žalobkyni opakovaně vysvětleno, a přesto opětovně tvrdí, že tímto postupem nebyl dodržen zákon o služebním poměru, pročez je patrné, že žalobkyně odmítá akceptovat zjevná fakta. Žalobkyně ani neuvádí, jaké ustanovení zákona o služebním poměru mělo být stanovením odlišné pravomoci porušeno. Vzhledem k tomu, že ke stanovení odlišné pravomoci došlo *ex lege*, není dle žalovaného rozhodnutí o propuštění nicotné.
34. Ohledně porušení zákona o služebním poměru žalovaný odkázal na stranu 15 až 16, 21 až 23, 26 až 27, 51, 52 a 73 napadeného rozhodnutí, kde se prakticky stejnými tvrzeními žalobkyně zaobíral, přičemž následně citoval závěry judikatury uvedené na straně 10 až 11 napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného nedošlo k porušení § 77 odst. 10 zákona o služebním poměru, neboť žalobkyně vysláním na ZOZ nebyla postihována nebo znevýhodněna proto, že se zákonným způsobem domáhá svých práv a nároků, které pro ni vyplývají ze služebního poměru, jak se snaží ve správní žalobě účelově tvrdit. Oprávněnost vyslání žalobkyně na ZOZ je zřejmá nejen ze závěru psychologa, ale také za závěru určené psycholožky. Pokud jde o spory s kolegy, žalovaný odkázal na stranu 51 a 56 napadeného rozhodnutí, kde je žalobkyni vysvětleno, že tato skutečnost vyplývá ze sociometrického šetření prováděného v odboru hospodářské kriminality KŘP-B, které se uskutečnilo na

základě žádosti náměstka SKPV ve dnech 27. a 28. 2. 2017 a které podrobně vyhodnotil a analyzoval vedoucí psycholog v závěru psychologa. Žalovanému rovněž není zřejmé, jaký vliv má fluktuace na služebně žalobkyně, udělování plakety jiným příslušníkům, uložení kázeňského trestu žalobkyni a vyličení atmosféry na služebně v roce 2012 vliv na to, že žalobkyně dlouhodobě pozbyla způsobilost k výkonu služby v Policii. Žalovaný poukázal na závěry psychologa, podle nichž jsou důvody osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně důsledkem trvalých rysů osobnosti, které ústí do ustálených vzorců chování. Osobnostní struktura či zastávané postoje žalobkyně jsou v čase stabilní, a jejich změna se jeví jako nereálná. Z uvedeného důvodu je naplněna dikce § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, pročť nezbyvalo nic jiného než propustit žalobkyni ze služebního poměru.

35. Žalovaný dále konstatoval, že nesdílí pochybnosti žalobkyně ohledně naplnění podmínek pro ZOZ – viz strana 15 až 23 napadeného rozhodnutí. Žalobkyni byl sdělen důvod ZOZ (viz strana 15, 16 a 21 až 23 napadeného rozhodnutí), okolnosti neprovedení pohovoru byly žalobkyni vysvětleny na straně 25 a 26 napadeného rozhodnutí, závěry vedoucího psychologa a určené psycholožky byly vypracovány v souladu se zákonem o služebním poměru, vyhláškou o osobnostní způsobilosti a PPP č. 231/2016, což je objasněno na straně 22 a 23 a 29 až 35 napadeného rozhodnutí.
36. Pokud jde o proces ZOZ, žalovaný odkázal na stranu 6 až 9, 21 až 23 a 25 až 35 napadeného rozhodnutí, kde je mj. podrobně vysvětleno, na základě jakých ustanovení zákona o služebním poměru, vyhlášky o osobnostní způsobilosti a PPP č. 231/2016 proces ZOZ probíhal. Pro doplnění žalovaný uvedl, že osobnostní způsobilost toho kterého příslušníka se zkoumá ke dni ZOZ; „*zjištění vzniku osobnostní nezpůsobilosti*“ se nezjišťuje, takový požadavek je nereálný a neproveditelný, a proto logicky nevyplývá z žádného právního či vnitřního předpisu (nejedná se např. o zlomení nohy nebo výron kotníku, kde by bylo možné zjistit den vzniku zranění). V případě dlouhodobého pozbytí osobnostní způsobilosti takový okamžik zjistit nelze, navíc je mimoběžný, neboť rozhodný je skutkový stav v době vydání rozhodnutí o propuštění, kdy byla osobnostní nezpůsobilost žalobkyně potvrzena závěrem psychologa a určené psycholožky. K podezření, že závěr psychologa byl vypracován *dříve, než žalobkyni vůbec viděl*, odkázal žalovaný na stranu 32 napadeného rozhodnutí. Ohledně změny odpovědi na otázku projekce vlastní osoby do filmové postavy žalovaný upozornil, že v závěru určené psycholožky byla provedena dílčí korekce interpretace uvedené v závěru psychologa.
37. Žalovaný následně odkázal na četné strany napadeného rozhodnutí, kde se zabýval otázkou přerušení řízení v různých souvislostech (na straně 40 až 44 ve vztahu žádostem o přerušení, na straně 45 až 47 ve vztahu k délce řízení, na straně 48 a 49 ve vztahu k návrhu na provedení výslechu ředitele KŘP-A a na straně 53, 55, 57 a 68 ve vztahu k polemikám s odůvodněním rozhodnutí o propuštění). Žalovaný dále uvedl, že přerušení kázeňského řízení související s rozhodnutím o žalobě Krajským soudem v Brně, sp. zn. 31 Ad 7/2018, kde žalobkyně byla úspěšná, a žalovaným podanou kasační stížností, která posléze byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta (sp. zn. 8 As 105/2020), je situace od projednávané věci diametrálně odlišná a nelze z ní dovozovat, že řízení mělo být přerušeno i nyní. Ohledně námítky bezdůvodného odepření práva nahlédnutí do spisu řízení o propuštění se žalovaný odkázal na stranu 42 až 44 napadeného rozhodnutí. Ohledně návrhů na dokazování v nalézacím řízení žalovaný odkázal na stranu 44 a 45 napadeného rozhodnutí a stran návrhů na dokazování v odvolacím řízení odkázal na stranu 69 až 74 napadeného rozhodnutí. Stran

dokazování v řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru žalovaný poukázal také na rozsudky NSS č. j. 5 As 14/2016-25 ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 As 75/2019-52 ze dne 25. 7. 2019 a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Ad 13/2020-85 ze dne 30. 11. 2022.

38. Námitku týkající se průtahů v řízení žalovaný považoval za ryze účelovou. Uvedl, že otázce žalobkyní tvrzených průtahů řízení se věnoval na straně 45 až 49 napadeného rozhodnutí, kde mj. konstatoval, že žalobkyně skutečně uplatňovala opatření proti nečinnosti, ta však činila před samotným zahájením řízení ve věci propuštění podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Jakmile však bylo nalézací řízení zahájeno, její názor na okamžité vydání rozhodnutí o propuštění zcela vymizel a žalobkyně opakovaně neúčinně požadovala přerušit řízení, neúspěšně namítala podjatost ředitele KŘP-A a tehdejšího policejního prezidenta, opakovaně požadovala prodloužení lhůty k předložení vyjádření a předkládala mnohastránková podání.
39. Žalovaný konečně poznamenal, že s obdobnou námitkou porušení zásady legitimního očekávání, nepodpořenou právní teorií, se vypořádal na straně 70 napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že zásada legitimního očekávání se může týkat pouze ustálené správní praxe. V případě žalobkyně by se přitom mělo jednat o pouze o dva případy (neznámého příslušníka a žalobkyně), pročez nelze hovořit o dlouhodobé a opakované (ustálené) správní praxi. K tomu Krajský soud v Ostravě v rozsudku č. j. 22 Ad 77/2014-100 ze dne 31. 5. 2016 výstižně uvedl, že *„Ojedinelé rozhodnutí v jednom případě, učiněné navíc jiným služebním funkcionářem, nemůže samo o sobě založit legitimní očekávání.“*
40. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání před soudem a další podání účastníků

41. Při jednání konaném dne 12. 3. 2025 zástupce žalobkyně setrval na obsahu žaloby, na kterou odkázal.
42. Následně se ve věci vyjádřila žalobkyně. Uvedla, že řízení o její osobnostní způsobilosti bylo přinejmenším zčásti motivováno skutečností, že žalobkyně poukazovala na nezákonná jednání nadřízených, k nimž docházelo na jejím pracovišti. V souvislosti s vysláním na ZOZ žalobkyně upozornila na tendenční výběr příloh k žádosti, neboť nikdy nepsala listinu pro listinu, vždy se jednalo o reakci na jednání nadřízených (např. na negativní výtku nebo uložený kázeňský trest); úkony, na které svými podáními reagovala, však nebyly k žádosti o ZOZ přiloženy. Z testových metod žalobkyně zmínila Hand test, který vyhodnocoval psycholog M. N. Dospěl ke zjištění, že žalobkyně je přátelská, vstřícná, načež výsledek shrnul v závěru vedoucí psycholog, který uvedl, že žalobkyně je pasivně agresivní, tedy že navenek se tváří přátelsky a mile, ale ve skrytu je agresivní. Dále žalobkyně poukázala na postup vedoucího psychologa při vyhodnocení písemného testu, v němž měla uvést přirovnání k nějaké postavě z filmu. Žalobkyně uvedla postavu, ke které se v dané chvíli cítila být blízko, a konkrétní film. Jednalo se o postavu, která snášela nějaké ústrky, protože jí bylo vyhrožováno ohledně dcery, což žalobkyni bylo v té době také. V závěru vedoucího psychologa se však objevila úplně jiná postava z jiného filmu. Žalobkyně se proti závěru ohradila, vedoucí psycholog nejdříve manipulaci s odpovědí zapřel, až poté, co žalobkyně uvedla, že si odpovědi ofotila, záměnu přiznal s tím, že si myslel, že ve skutečnosti se žalobkyně vidí jinak. Vedoucí psycholog rovněž přiznal, že závěr měl napsaný dřív, než

žalobkyni viděl. Žalobkyně dále uvedla, že ZOZ má dle vyhlášky provádět jeden psycholog; u ní se psychologové střídali – vedoucí psycholog s M. N. a ještě byla ukazována jakási stážistka, s jejíž přítomností nesouhlasila. Žalobkyně zdůraznila, že měla právo na klid při zjišťování osobnostní způsobilosti, přesto při těch nejzásadnějších testech, při Rorschachově testu, při testu paměti, při testu inteligence byla přítomna cizí osoba. Žalobkyně zdůraznila, že nebyla dodržena vyhláška o osobnostní způsobilosti, která přesně uvádí, jak má ZOZ probíhat. V případě žalobkyně provedl zjišťování ZOZ sám vedoucí psycholog, který vypracoval závěr, a následně měl svůj vlastní závěr dle § 6 vyhlášky k námitkám žalobkyně přezkoumat a podepsat. Vedoucí psycholog tedy byl současně prvostupňovým i druhostupňovým orgánem, což se žalovaný snaží marginalizovat tím, že zpracovatele závěru prvostupňového a přezkumného označuje, jak se mu to hodí. Žalobkyně dále poznamenala, že za rozhodný pro posouzení věci se považuje stav zjištěný ke dni propuštění. V daném případě k posouzení ZOZ žalobkyně došlo v červenci 2021, propuštěna byla v listopadu 2022. Mezi tím uběhl rok a půl, přičemž za takovou dobu se psychika člověka může změnit. Na přelomu 2020/21 byla žalobkyně posuzována znalci z oboru psychiatrie a psychologie – P. N. a D. D. z Ústřední vojenské nemocnice v Praze, kam byla odeslána nadřízenými. Tito znalci dospěli k závěru, že žalobkyně je osobnostně způsobilá a popsali ji zcela jinak než poté vedoucí psycholog. Jestliže tedy žalobkyně byla v lednu 2021 uznána plně osobnostně způsobilou a půl roku poté vedoucím psychologem uznána nezpůsobilou, tedy zřejmě se její stav změnil za půl roku. Proto podle žalobkyně nemůže být vyloučeno, že by se její stav nemohl znovu změnit za rok a půl, než došlo po ZOZ k vydání rozhodnutí o propuštění. Žalobkyně dále uvedla, že s vedoucím psychologem absolvovala pohovor již v roce 2017 na pracovišti, a to na základě rozkazu náměstka SKPV. Pohovor trval 2 hodiny, probíhal v kanceláři bez přítomnosti dalších osob. Vedoucí psycholog žalobkyni opakoval, že se nemusí bát, ať řekne, co ji trápí, ať si klidně popláče. Neustále zdůrazňoval, že je šikovná žena, přestože ji neznal, a že by se určitě uplatnila v civilu, že tam, kde ji nechtějí, se nemá držet. Následně řekl, že provede sociometrický průzkum a když dopadne špatně, tak bude někdo muset odejít anebo být přeložen. Neřekl přitom, zda má na mysli žalobkyni či její nadřízené. Sociometrický průzkum za dva měsíce skutečně proběhl.

43. Zástupkyně žalovaného v podrobnostech odkázala na napadené rozhodnutí, na rozhodnutí o propuštění a na vyjádření k žalobě a zopakovala, že příslušník podle § 42 odstavec 1 písmeno j) zákona o služebním poměru musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby. V daném případě prakticky veškeré námitky žalobkyně vznesené v řízení ve věci služebního poměru se staly následně námitkami žalobními a bylo na ně tudíž podrobně reagováno již v obou přezkoumávaných rozhodnutích. Ve vztahu k námitce, že nebyl v době vydání rozhodnutí o propuštění zjištěn aktuální stav žalobkyně z hlediska psychologického zkoumání, zástupkyně žalovaného uvedla, že se jedná o rozšíření žalobního bodu, což je v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s. v této fázi řízení nepřípustné. K záležitosti týkající se projekce do filmové postavy a filmu poznamenala, že závěr psychologa byl korigován v rámci přezkumu určenou psycholožkou dle přání žalobkyně. Co se týče zkoumání osobnostní způsobilosti v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, tak toto zkoumání se, pokud jde o předmět posudku, liší od ZOZ. Zástupkyně žalovaného dále uvedla, že v řízení, kdy příslušník pozbude osobnostní způsobilost a je propouštěn podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, je zcela irrelevantní otázka šikany, diskriminace a nerovného přístupu,

neboť případné protiprávní jednání jiných osob nemůže mít žádný vlit na projednávanou věc. Ochranu proti případnému protiprávnímu jednání ve formě diskriminace, šikany a nerovného přístupu poskytuje § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru a o takové žalobě rozhoduje soud. Žalobu na ochranu osobnosti žalobkyně podala v roce 2018, řízení dosud není skončeno.

44. Zástupkyně žalovaného poté doplnila správní spis o interní akty žalovaného, a to závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 26. 9. 2016 o psychologických službách ve znění změn do roku 2020, účinný ke dni ZOZ žalobkyně, a závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 12. 4. 2013, kterým se stanoví rozsah pravomocí služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR (personální pravomoc), ve znění změn do roku 2021, účinný ke dni zahájení řízení o propuštění.
45. K dotazu soudu zástupkyně žalovaného objasnila, že vedoucí psycholog je zařazen v oddělení vedoucího psychologa odboru personálního Policejního prezidia České republiky, jedná se vždy o jednu osobu. V červnu 2021 (až dosud) byl ve funkci vedoucího psychologa V. V. Archivace psychologické dokumentace ze ZOZ je upravena v pokynu o psychologických službách. V případě námitek proti závěru psychologa se psychologická dokumentace postupuje vedoucímu psychologovi. Vzhledem k tomu, že i vedoucí psycholog je psychologem bezpečnostního sboru, není vyloučeno, aby provedl prvostupňové zkoumání osobnostní způsobilosti příslušníka sám.
46. V podání ze dne 26. 3. 2025 žalovaný akcentoval, že předmětem správního a následně soudního řízení je naplnění § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, podle něhož příslušník bezpečnostního sboru musí být propuštěn ze služebního poměru, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby. V uvedené věci není dle žalovaného sporu, že žalobkyně podle závěru psychologa, potvrzeného závěrem určené psychologky, není osobnostně způsobilá k výkonu služby v Policii, protože nesplňuje osobnostní charakteristiky podle § 1 písm. b), g), i) vyhlášky o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Žalovaný dále opětovně poukázal na judikaturní východiska, tak jak je uvedl na straně 9 až 12 napadeného rozhodnutí.
47. Žalovaný současně doplnil spisový materiál o dokumentaci vztahující se k ZOZ žalobkyně v roce 2015 včetně skartačních lhůt a místa jejího uschování, dále o odborné stanovisko vypracované dne 11. 12. 2020 P. N., a D. z Ústřední vojenské nemocnice (dále jen „odborné stanovisko ÚVN“), o sociometrického šetření prováděné v rámci odboru hospodářské kriminality Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve dnech 27. 2. 2017 – 28. 2. 2017 (dále jen „sociometrické šetření“) a o ZOZ jiných příslušníků KŘP-B.
48. K odbornému stanovisku ÚVN žalovaný zdůraznil, že toto bylo primárně zpracováno pro potřeby vydání posudku o bolestném a ztížení společenského uplatnění (v řízení o žádosti žalobkyně o náhradu škody vzniklé v důsledku služebního úrazu z roku 2018 – viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2024, č. j. 31 Ad 10/2022-642) a sekundárně pro potřeby stanovení zdravotní (nikoliv osobnostní) způsobilosti žalobkyně k výkonu služby po skončení dlouhodobé neschopnosti ke službě od března 2018 do března 2020. Z odborného stanoviska ÚVN dle žalovaného nevyplývá, že je žalobkyně plně osobnostně způsobilá k výkonu služby v Policii. Žalovaný dále uvedl, že vedoucí psycholog odborné

stanovisko ÚVN nedohledal, pouze konstatoval, že se o něm žalobkyně zmiňovala ve svých písemnostech, kterých doručila vedoucímu psychologovi velké množství.

49. Žalovaný dále zopakoval, že námitka žalobkyně uplatněná při jednání soudu dne 12. 3. 2025, že skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí o propuštění nebyl aktuální, je rozšířením žalobních bodů, což je v souladu s § 71 odst. 2 soudního řádu správního již v této fázi řízení nepřipustné. K tomu připomněl osobnostní zkoumání žalobkyně bylo provedeno dne 26. 7. 2021, závěr psychologa byl zpracován dne 22. 9. 2021, na základě námitek žalobkyně bylo provedeno dne 5. 11. 2021 přezkumné řízení a dne 9. 12. 2021 byl vydán závěr určené psychologky (přezkumný), načež bylo dne 17. 1. 2022 žalobkyni doručeno vyrozumění o zahájení řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 42. odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Od této doby do dne doručení rozhodnutí o propuštění dne 4. 11. 2022 bylo vedeno řízení, v rámci něhož nebylo konstatováno, že by došlo ke změně skutkového stavu, tj. že by byla žalobkyně uznána osobnostně způsobilou pro výkon služby v Policii, tudíž byl skutkový stav stále aktuální.
50. Žalovaný má i po doplnění spisového materiálu za to, že řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru bylo vedeno v souladu se zákonem o služebním poměru a napadené rozhodnutí i rozhodnutí o propuštění naplňují veškeré podmínky, které na ně klade zákon o služebním poměru, a to jak po obsahové, tak po formální stránce. Z obou rozhodnutí je plně seznatelné, jaké podklady vzali služební funkcionáři za podklad svého rozhodnutí a jaké závěry z nich učinili, rozhodnutí jsou náležitě odůvodněna a řízení, které jim předcházelo, je prosté vad, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí.
51. Na vyjádření žalovaného ze dne 26. 3. 2025 reagovala žalobkyně podáním ze dne 30. 4. 2025, kde se vůči argumentaci žalovaného vymezila.
52. Při jednání konaném dne 16. 5. 2025 soud vyslechl oběma účastníky navrženého svědka V. Z provedeného svědeckého výslechu soud zjistil následující skutečnosti:
53. Svědek pracuje jako vedoucí psycholog Policejního prezidia České republiky od roku 2008. V roce 2021 dostal žádost služebního funkcionáře o zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně. Proces ZOZ v Policii probíhá běžně. Při ZOZ v případě žalobkyně svědek prováděl psychologické vyšetření, asistoval mu kolega M. N., jak je uvedeno i v prvoinstančním závěru psychologa, který svědek vydal. M. N. zadával a vyhodnocoval testové metody a byl spolu se svědkem u rozhovoru se žalobkyní. Nakonec svědek vydal závěr vedoucího psychologa a tím to pro něj bylo uzavřené, protože krom toho, že je psycholog Policie České republiky, a tak posléze určoval i psychologa, který na základě návrhu na přezkoumání závěrů provede přezkumné řízení. Při prvoinstančním zjišťování osobnostní způsobilosti svědek vycházel ze žádosti služebního funkcionáře, která má obsahovat přílohy, jež podporují domněnku služebního funkcionáře, že by daný příslušník mohl být osobnostně nezpůsobilý. Žádost ohledně ZOZ žalobkyně měla mnoho stran, cca 300. Svědek prostudoval žádost, následně pozval žalobkyni na zjišťování osobnostní způsobilost. Proběhlo standardní psychologické vyšetření, s asistencí kolegy Nového, kde na závěr proběhl diagnostický rozhovor. Pak proběhlo vyhodnocení všech metod a sepisování závěru, kde největší část padla na analýzu všech dodaných podkladů k žádosti, které měl svědek k dispozici, jelikož testová část, diagnostická, byla o poznání menší. Od žalobkyně měl svědek také podkladové materiály, většinou dodané e-mailem, jsou vyjmenované

v závěru psychologa. Některé z nich se překrývaly s těmi, co svědek dostal od služebního funkcionáře. Svědek pravděpodobně četl žalobkyní předložený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 31 Ad 7/2018, který vyhověl žalobě žalobkyně a zrušil rozhodnutí služebního funkcionáře o kázeňském trestu. Neví, zda v závěru uvedl, že žalobkyně kázeňské provinění spáchala. Svědek vycházel z předložených materiálů, ty analyzoval, zjistil z nich nějaké informace, ale neposuzoval, zda jsou pravdivé. Při analýze si dělal obrázek s provázaný s testovými metodami o způsobu uvažování a jednání posuzované osoby. Svědek se dosud nesetkal s tím, že by posuzovaný příslušník žádal potvrzení o účasti na ZOZ. Někdy se stane, že příslušník se na ZOZ vůbec nedostaví, musí ale doložit, že je v pracovní neschopnosti. Protože jinak pokud je schopen služby, tak podle zákona se musí dostavit. Svědek měl k dispozici závěr policejní psycholožky R. Š. z roku 2015, který považoval za další z mnoha materiálů, které měl k dispozici k analýze. Neměl k dispozici její podkladovou dokumentaci. Svědek uvedl, že svůj závěr se závěrem policejní psycholožky R. Š. porovnal a v zásadě se s ním neztotožnil. Diagnostický rozhovor je naprosto nezbytný v každém psychologickém vyšetření, je to klíčová metoda, jeho prostřednictvím se upřesňují některé nejasnosti z předchozích metod. Rozhovor se žalobkyní se nenahrával, konkrétní projevy žalobkyně si svědek nevybavuje. Vybavuje si jen útržky, např. situaci ohledně služebního úrazu žalobkyně. Svědek si nevybavil, zda žalobkyně předem písemně žádala, aby mohla u posouzení mít svého právního zástupce. Pokud by o to žádala, svědek by povolil, aby s žalobkyní byl při procesu ZOZ někdo přítomen, s žádostí o přítomnost třetí osoby u samotného testování se zatím nesetkal, neví, zda by takové žádosti vyhověl. Stejně je to s přítomností znalce v oboru psychologie. Svědek si nevybavil, zda jej žalobkyně požádala o názvy absolvovaných testových metod, aby se mohla den poté nechat posoudit soudními znalci. Pokud by požádala, neví, zda by vyhověl, je to neobvyklá žádost. S předáním názvů testů by určitě žádný problém neměl, ty není proč tajit. Svědek nevysvětlil, proč použil zcela jinou baterii testů než policejní psycholožka R. Š. Má za to, že jím použité metody jsou lepší. Svědek dále uvedl, že podklady, které obdržel od služebního funkcionáře, byly až na výjimky podání sepsané žalobkyní. Přestože žalobkyně žádala, aby si svědek vyžádal úkony služebních funkcionářů, na které svými podáními reagovala, svědek to neučinil. Vycházel pouze ze sdělení a z podkladů zaslaných služebním funkcionářem. Původní materiály, na které žalobkyně reagovala, neměl k dispozici. Pokud jde o zjištěnou agresivitu, svědek uvedl, že nemá nyní k dispozici citace policejní psycholožky R. Š. ani citace P. N., abych s nimi mohl polemizovat. K tomu z odborného pohledu dodal, že těžko existuje člověk úplně bez agresivity, to by tady nepřežil. Agresivita je běžná součást života, akorát se různě projevuje. V roce 2015 již byl svědek ve funkci vedoucího psychologa, tehdy k ZOZ žalobkyně určil Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje. Tehdy se při ZOZ střídala jednotlivá krajská ředitelství. Poté se praxe změnila, od určitého roku provádí ZOZ pracoviště vedoucího psychologa. V roce 2021 provedl svědek ZOZ u dvou příslušníků (žalobkyně a policista Zlínského kraje), oba byli uznáni osobnostně nezpůsobilí. Zbývající ZOZ provedli jeho čtyři podřízení. Celkem se ZOZ v roce 2021 provádělo cca deset. O určení konkrétního psychologa, který provede ZOZ, rozhoduje svědek. V případě přezkumného řízení svědek složí komisi z psychologů jiných bezpečnostních sborů, ačkoliv je to nad rámec jeho povinnosti. Přezkumný závěr vydá v zastoupení svědka určený psycholog. V případě přezkumného řízení u žalobkyně svědek určil M. B. a tříčlennou komisi. Ve vyhlášce je napsáno, že „vedoucí psycholog vydá závěr“. Na druhou stranu podpisová doložka určeného psychologa je jako vedoucí psycholog v zastoupení. Takto si

svědek vyhlášku vysvětluje, neboť těžko by mohl z přezkumného řízení vydávat se svým vlastním podpisem další závěr. Jiný případ (krom žalobkyně a policisty ze Zlínského kraje), kdy by svědek zpracoval prvoinstanční závěr a k přezkumnému řízení by určil jiného psychologa a komisi, si svědek nevybavil. O osudu podkladové dokumentace policejní psycholožky R. Š. ví svědek pouze z doslechu. Je mu známo, že byla omylem skartována v Jihomoravském kraji. Podle pokynu o psychologických službách má být dokumentace k ZOZ uložena na oddělení psychologických služeb v kraji působnosti posuzovaného příslušníka, v případě žalobkyně tedy v Jihomoravském kraji. Svědek potvrdil, že přítomnost jiné osoby u ZOZ by měla být se souhlasem posuzované osoby. Svědek nemá žádný podklad o tom, že by žalobkyně přítomnost stážistky odmítala. Stážistka byla přítomna, když žalobkyně vyplňovala testy, aktivně do procesu nezasahovala. Kromě stážistky byla u ZOZ žalobkyně u zadávání testů přítomná ještě jedna kolegyně psycholožka S. V. – podřízená svědka. Svědek to nepovažuje za nestandardní. Stážistka je u ZOZ v rámci odborné stáže, nezasahuje do vyhodnocování ani rozhovorů. Stážistka, kolegyně svědka a psycholog M. N. byli přítomni u zadávání testových metod žalobkyni, tedy u toho, kdy žalobkyně dostala test, popř. dotazník a vyplňovala jej a odpovídala na otázky čili i u vlastního testování. Svědek byl přítomen jen u diagnostického rozhovoru – spolu s kolegou Novým. Celé testování trvá zhruba půl dne, nějaké testové metody vyplňuje posuzovaná osoba na počítači, nějaké ručně. Testové metody se vyhodnocují jak kvalitativně, tak kvantitativně, dle tabulek, vyhodnocení by mělo být poměrně objektivní. Navíc do vyhodnocení vstupuje diagnostická úvaha. Nemělo by se stát, že jednu konkrétní baterii testů vyhodnotí dva psychologové různě. Svědek neměl k dispozici dokumentaci ani závěry z vyšetření žalobkyně v ÚVN, tak nemohl závěry srovnat. Vzpomíná si, že žalobkyně o závěrech mluvila a informovala jej, ale k dispozici je neměl, jinak by se s nimi vypořádal. Svědek si detailně nevzpomínal, že by mu žalobkyně před ZOZ sdělovala, že její matka byly bezprostředně před ZOZ na operaci, žalobkyně u ní byla celé tři dny v nemocnici ve Znojmě, a v pondělí na posouzení necítí. Podstatné je, že žalobkyně před zahájením vyšetření podepsala prohlášení, že se cítí zcela v pořádku, že se dobře vyspala, že je zdravá. Jinak by svědek ani ZOZ nemohl provést. Prohlášení je dohledatelné v psychologické dokumentaci. Na nedostatečné kognitivní schopnosti u žalobkyně svědek usoudil z diagnostického rozhovoru i z podkladových listin k žádosti a částečně i z odpovědí na některé otázky v inteligenčním testu. Určená psycholožka M. B. je podřízená svědkovi metodicky jako psycholog Policie, jako zaměstnanec mu podřízená není. Každý bezpečnostní sbor má vedoucího psychologa. Pokud jde o diagnostický rozhovor, tak se žádné nahrávka ani videonahrávka nepořizuje. Pokud by posuzovaná osoba o pořízení nahrávky stála, mohl by se záznam vytvořit. V takovém případě by měli mít možnost pořídit si nahrávku obě dvě strany. Svědek neví o žádné žádosti žalobkyně o pořízení nahrávky diagnostického pohovoru. Testové metody v případě žalobkyně vyhodnocoval primárně kolega Nový, jelikož on je zadával, svědek poté vyhodnocení připomínkoval a proběhla diskuze. Závěry pak upřesňoval svědek s kolegou Novým společně. Není to ale obvyklý postup a není na to žádná metodika. Samozřejmě, že závěr musí pak odborně posoudit ten psycholog, který jej podepíše. Sociometrické šetření v roce 2017 na pracovišti žalobkyně prováděli podřízení svědka, svědek byl s výsledky seznámen. Zpráva o výsledku sociometrického šetření byla zaslána do Jihomoravského kraje zadavateli. Svědek vedl s žalobkyní před provedením sociometrického šetření strukturovaný rozhovor, na

pracoviště se dostavil z podnětu náměstka SKPV, s nímž konzultoval, zda vůbec k sociometrickému šetření přistoupit.

54. K provedenému důkazu svědeckým výsledkem vedoucího psychologa se žalobkyně vyjádřila v podání ze dne 23. 5. 2025, ve kterém poukázala na jednotlivé rozpory ve výpovědi svědka.
55. Při jednání konaném dne 17. 9. 2025 přednesli účastníci závěrečné návrhy, v nichž zopakovali svou předchozí argumentaci.
56. Soud v projednávané věci vyšel mimo shora uvedené svědecké výpovědi vedoucího psychologa především z podkladů obsažených ve správním spise, včetně listin předložených žalovaným správním orgánem při jednání dne 12. 3. 2025 a elektronicky dne 26. 3. 2025, které soud považoval za doplnění spisového materiálu, a proto z nich jako ze spisového materiálu vycházel (*závazné pokyny policejního prezidenta č. 75 z 12. 4. 2013 a č. 231 z 26. 9. 2016 a listinné podklady specifikované na č. l. 197 soudního spisu*). Jelikož správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS), soud neprovedl ani žalobkyní navržené listiny, které jsou součástí spisové dokumentace, nebo listiny (*rozsudky správních soudů*), které jsou volně přístupné z veřejných zdrojů.
57. Soud neprováděl další žalobkyní navržené dokazování, jelikož skutečnosti, které měly být těmito dalšími navrženými důkazy (*výsledky v žalobě označených svědků a část listin ze seznamu příloh, které nejsou součástí spisové dokumentace*) prokázány, se nevztahují k žalobou napadenému rozhodnutí, ale zejména k otázce tvrzené šikany, nevhodného chování nadřízených, nátlaku, ponižování a nerovného přístupu, které jsou předmětem řízení o žalobě na ochranu osobnosti před Městským soudem v Brně, sp. zn. 47 C 45/2018. Soud neprovedl ani důkazy označené žalobkyní v podání ze dne 23. 5. 2025, neboť je pro posouzení důvodnosti žaloby shledal nadbytečnými.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

58. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru, osobou k tomu oprávněnou dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování služebního funkcionáře (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
59. Předmětem přezkumu je především otázka, zda závěr psychologa potvrzený závěrem určené psychologky je v daném případě řádným podkladem pro vydání rozhodnutí o propuštění, resp. napadeného rozhodnutí.
60. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
61. Podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru *musí být příslušník bezpečnostního sboru propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.*

62. Podle § 79 odst. 2 zákona o služebním poměru *posuzuje osobnostní způsobilost příslušníka psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.*
63. Podle § 79 odst. 3 zákona o služebním poměru *se za osobnostně způsobilého považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven.*
64. Podle § 79 odst. 7 zákona o služebním poměru *Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti, Bezpečnostní informační službou, Úřadem pro zahraniční styky a informace a Generální inspekcí bezpečnostních sborů stanoví vyhláškou osobnostní charakteristiky, důvody ZOZ, postup při ZOZ, náležitosti závěru psychologa bezpečnostního sboru a postup při přezkumném řízení.*
65. Podle § 1 písm. b), g) a i) vyhlášky o osobnostní způsobilosti *osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je emočně stabilní, bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů a bez znaků nežádoucí agresivity.*
66. Podle § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti *důvodem ZOZ je jednání příslušníka, na jehož základě se lze domnívat, že je příslušník osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.*
67. Podle § 3 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *osobnostní způsobilost občana nebo příslušníka (dále jen „posuzovaná osoba“) zjišťuje psycholog bezpečnostního sboru (dále jen „psycholog“) na základě písemné žádosti. O ZOZ žádá služební funkcionář. V žádosti o ZOZ se uvede jméno, příjmení a datum narození posuzované osoby, důvod, pro který se posouzení osobnostní způsobilosti požaduje, a údaj o tom, které psychologické pracoviště bezpečnostního sboru dříve zjišťovalo osobnostní způsobilost posuzované osoby. K žádosti podané z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti se přiloží **služební hodnocení, průběžné každoroční hodnocení, úřední záznam, nebo jiné materiály, které její podání prokazatelně odůvodňují.***
68. Podle § 4 odst. 4 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *používá psycholog při ZOZ metodu pozorování, rozhovoru, anamnestického vyšetření, analýzy objektivních údajů a psychologické testové metody.*
69. Podle § 4 odst. 6 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *psycholog komplexně vyhodnotí výsledky ZOZ a zpracuje v listinné podobě 3 stejnopisy závěru.*
70. Podle § 4 odst. 6 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *v případě ZOZ z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) má posuzovaná osoba právo seznámit se s obsahem dokumentace pořízené v souvislosti se ZOZ a projednat s psychologem obsah této dokumentace.*
71. Podle § 5 odst. 1 písm. f) vyhlášky o osobnostní způsobilosti *závěr psychologa musí vždy obsahovat poučení o možnosti podat **návrh na přezkoumání závěru vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru (dále jen „vedoucí psycholog“).***
72. Podle § 5 odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *závěr psychologa v případě ZOZ z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) obsahuje kromě náležitostí uvedených v odstavci 1 také a) metody*

uvedené v § 4 odst. 4 použité při ZOZ, b) osobnostní charakteristiku podle § 1, které posuzovaná osoba nevyhověla, a c) odůvodnění výsledku ZOZ.

73. Podle § 6 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *vedoucí psycholog posoudí na návrh oprávněné osoby závěr psychologa, který osobnostní způsobilost zjišťoval, nebo určí k jeho posouzení psychologa bezpečnostního sboru, který v daném případě u posuzované osoby nezjišťoval osobnostní způsobilost.*
74. Podle § 6 odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *v přezkumném řízení se posuzují metody použité při ZOZ a správnost jejich vyhodnocení. K posouzení správnosti závěru psychologa může vedoucí psycholog přizvat a v případě zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) přizve další psychology bezpečnostních sborů. Alespoň jeden z psychologů přizvaných podle věty druhé nesmí být psychologem bezpečnostního sboru, jehož je posuzovaná osoba příslušníkem. Psychologem přizvaným podle věty druhé nemůže být psycholog, který v daném případě u posuzované osoby zjišťoval osobnostní způsobilost.*
75. Podle § 6 odst. 3 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *vedoucí psycholog, jím zřízená komise nebo jím určený psycholog bezpečnostního sboru provede znovu ZOZ posuzované osoby, je-li to nezbytné k posouzení závěru. Služební funkcionář sdělí posuzované osobě termín a místo nového ZOZ.*
76. Podle § 6 odst. 4 vyhlášky o osobnostní způsobilosti *vedoucí psycholog vydá o výsledku přezkoumání závěr, kterým závěr psychologa potvrdí nebo změní. Závěr vedoucího psychologa se vydává v listinné podobě ve třech stejnopisech.*
77. Podle čl. 2 písm. b) PPP č. 231/2016 *se psychologem rozumí příslušník policie nebo zaměstnanec zařazený v policii, který absolvoval jednooborové magisterské studium v oboru psychologie a je zařazen na služebním nebo pracovním místě, pro které je toto vzdělání stanoveno jako požadavek.*
78. Podle čl. 2 písm. c) PPP č. 231/2016 *se vedoucím psychologem rozumí vedoucí oddělení vedoucího psychologa odboru personálního Policejního prezidia České republiky.*
79. Podle čl. 2 písm. g) PPP č. 231/2016 *služebním funkcionářem se rozumí příslušník oprávněný k přijetí osoby do služebního poměru policisty.*
80. Podle čl. 7 odst. 2 písm. b) PPP č. 231/2016 *po ukončení ZOZ psycholog nabídne posuzované osobě projednání výsledků ZOZ, které v případě zájmu posuzované osoby proběhne ihned nebo v jiném dohodnutém termínu.*
81. Podle čl. 7 odst. 4 PPP č. 231/2016 *neprovádí ZOZ z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti psycholog, v jehož působnosti je posuzovaná osoba zařazena. Služební funkcionář, který o ZOZ z těchto důvodů žádá, zašle svou žádost pracovišti psychologa, které určil vedoucí psycholog.*
82. Podle čl. 8 odst. 1 PPP č. 231/2016 *posuzovaná osoba je oprávněna do 15 dnů ode dne doručení závěru ZOZ podat návrh na jeho přezkoumání vedoucímu psychologovi.*
83. Podle čl. 8 odst. 2 PPP č. 231/2016 *si vedoucí psycholog za účelem přezkoumání závěru ZOZ vyžádá od pracoviště psychologa, které zjišťování osobnostní způsobilosti provádělo, stejnopis psychologické dokumentace. Na základě jejího posouzení může a) pozvat posuzovanou osobu k doplnění informací o průběhu ZOZ, b) použít doplňující psychodiagnostické metody či provést znovu ZOZ, nelze-li jednoznačně potvrdit nebo změnit ZOZ na základě shromážděných*

materiálů, c) zřídit jako svůj poradní orgán tříčlennou komisi v případě přezkoumání závěru ZOZ prováděného z důvodu uvedeného v čl. 2 písm. c) a d) vyhlášky o osobnostní způsobilosti; členem komise nesmí být psycholog, který provedl ZOZ a učinil závěr, proti němuž byl podán návrh na přezkoumání.

84. Podle § 180 odst. 1, 2 a 4 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořizená dokumentace skutkového děje. Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.
85. Soud o věci uvažil následovně.
86. S přihlédnutím ke koncepci žaloby a argumentů, které se v textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval městský soud žalobní námitky podle principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14).
87. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost a zmatečnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, neboť nebyla vypořádána žalobkyní vznesená námitka šikany a rozhodnutí nejsou řádně odůvodněna.
88. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost (slovy žalobkyně zmatečnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
89. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

90. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
91. Městský soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
92. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nemůže být projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení zabývá a vysvětluje, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
93. Takovými vadami napadené rozhodnutí ani rozhodnutí o propuštění ve znění opravného usnesení netrpí.
94. Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou seznatelné důvody, pro které žalovaný nevešel na odvolací námítky žalobkyně, jakož i úvahy, jimiž byl při posouzení jednotlivých hledisek ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru ve svých závěrech veden. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které

by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel a jak jej právně posoudil. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že žalovaný se nevypořádal s žalobkyní vznesenou námitkou šikany, pak argumentace týkající se této otázky se objevuje hned na několika místech napadeného (i prvostupňového) rozhodnutí.

95. Z dikce § 77 zákona o služebním poměru obecně vyplývá zásada rovného zacházení se všemi příslušníky bezpečnostního sboru, zákaz přímé i nepřímé diskriminace ve služebním poměru, zákaz zneužití práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k újmě jiného účastníka služebního poměru nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti a zákaz postihu nebo znevýhodňování příslušníka bezpečnostního sboru proto, že se zákonným způsobem domáhá svých práv a nároků, které pro něj vyplývají ze služebního poměru.
96. Z hlediska dopadů do řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru žalovaný správně upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25, z něhož se podává, že *„Případný závěr o tom, že žalobce se skutečně stal obětí šikany, sám o sobě nevylučuje splnění podmínek pro jeho propuštění podle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona, jehož účel je podrobně vyložen výše. Ochrana proti případnému protiprávnímu chování (šikaně) a jeho důsledkům je žalobci poskytnuta jiným způsobem (např. § 77 služebního zákona, ale také dalšími, v krajním případě i trestními předpisy právního řádu České republiky)“*. Uvedené závěry aproboval NSS v rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 As 75/2019-52, v němž krom jiného dovodil: *„Pokud příslušník bezpečnostního sboru trvale ztratil způsobilost pro výkon služby, je nerozhodné, jak k této ztrátě došlo. Krajský soud posuzoval, jak se s námitkou šikany včetně důkazních návrhů stěžovatele žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že v tomto ohledu žalovaný nepochybil, pokud navrhované důkazy výsledkem svědků neprováděl. ... Správní orgány i soudy však nemají provádět důkazy, které pro aktuálně řešenou věc nemohou nic přinést. I kdyby se totiž prokázalo, že šikana stěžovatele skutečně vedla k trvalé ztrátě způsobilosti pro výkon služby, na rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru by to nemohlo nic změnit. To samozřejmě neznamená, že otázky tvrze šikany nemohou mít vliv v řízeních jiných, ať již v eventuelním disciplinárním řízení proti vedoucímu příslušného oddělení, event. v řízení o peněžitých nárocích oběti šikany či bossingu.“*
97. Účelem § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru je zajistit, aby činnost příslušníka Policie vykonávaly pouze osoby, které jsou k výkonu služby osobnostně způsobilé. V této souvislosti je přitom nerozhodné, jak ke ztrátě osobnostní způsobilosti, zjištěné psychologem bezpečnostního sboru a případně přezkoumané vedoucím psychologem, došlo. Ačkoliv tedy nelze vyloučit možnost, že jedním z motivů pro podání žádosti o ZOZ mohl být osobní negativní vztah některých nadřízených služebních funkcionářů k žalobkyni, nezvratilo by ani podrobné rozkrývání vztahů na bývalém pracovišti žalobkyně a případné zjištění, že žalobkyně skutečně byla terčem šikany či bossingu, závěr o skutkovém stavu založeném na ztrátě osobnostní způsobilosti k výkonu služby v Policii. Pokud žalobkyně tvrdí, že byla dlouhodobě vystavena jednání ze strany některých nadřízených služebních funkcionářů, které je možné označit též jako tzv. bossing, tedy jednání vedoucích příslušníků spočívající v systematickém psychickém pronásledování, nátlaku nebo šikanování příslušníka, které zpravidla směřuje k tomu, aby postižený sám skončil služební poměr, budou mít takové otázky jistě význam v řízení o žalobě na ochranu osobnosti, které je vedeno u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 47 C 45/2018. Z hlediska zde projednávané

věci se však jedná o argumentaci mimoběžnou, proto se ani soud otázkou tvrzené šikany blíže nezabýval a žalobkyní navrhované důkazy výsledkem svědků k této problematice neprováděl, neboť by nemohly pro aktuálně řešenou věc ničeho přinést. Nejedná se ani o předběžnou otázku, která by měla význam z hlediska řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, ředitel KŘP-A proto nikterak nepochybil, pokud nalézací řízení z tohoto důvodu nepřerušil.

98. Soud se dále zabýval žalobkyní namítanou nicotností rozhodnutí o propuštění z důvodu nedostatku (nezákonného přesunu) pravomoci k jeho vydání. Soud připomíná, že vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí jsou vymezeny v § 77 odst. 1 správního řádu. Podle něj je nicotné rozhodnutí, „*k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*“
99. Nicotnost správního rozhodnutí dále vymezil i Ústavní soud, a to např. v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09. Podle něj je nicotným správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence právního podkladu pro rozhodnutí, absolutní nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného nebo jinak nemožného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či vnitřní rozpornost a neexistence vůle. Rovněž judikatura správních soudů si pod nicotností rozhodnutí představuje nejzávažnější, nejtěžší a zároveň nezhojitelné vady rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS nebo usnesení téhož senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, č. 2837/2013 Sb. NSS).
100. Předmětné vady soud u rozhodnutí o propuštění, potažmo u napadeného rozhodnutí neshledal. Soud nepochybně, že nicotnost rozhodnutí může být způsobena mj. i absolutním nedostatkem věcné příslušnosti, ten však v nynější věci nepřichází v úvahu. NSS k tomu též na půdorysu zákona o služebním poměru uvedl, že by jistě „*bylo nicotné rozhodnutí, jímž by správní orgán rozhodl ve věci, o níž pravomoc rozhodovat je zákonem svěřena soudu, a za nicotné by pak bylo možno považovat také rozhodnutí, v němž by správní orgán rozhodl zcela mimo okruh své věcné působnosti (např. pokud by stavební úřad uložil někomu pokutu za špatné parkování). Nicotné by naopak nebylo rozhodnutí, v němž by správní orgán pouze překročil meze své působnosti osobní (např. pokud by obecní úřad uložil pokutu za špatné parkování příslušníku bezpečnostních sborů). V projednávané věci však podmínky pro prohlášení nicotnosti (...) podle § 77 odst. 1 správního řádu nebyly splněny. Není pochyb o tom, že věci služebního poměru patří do okruhu působnosti služebních funkcionářů Policie ČR, včetně prvního náměstka policejního prezidenta, jmenovaný má pravomoc v těchto věcech rozhodovat a v rámci odvolacího řízení je k takovým rozhodnutím funkčně a potažmo i věcně příslušný*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 - 42).
101. Tento závěr je obecně přenositelný i na projednávanou věc. Rovněž ředitel KŘP-A je nepochybně příslušný o věcech služebního poměru rozhodovat – je služebním orgánem. Nelze tedy uvažovat o tom, že by ředitel KŘP-A nebyl k rozhodnutí o propuštění vůbec

věcně příslušný. Naopak, standardně je nejen věcně, ale i funkčně příslušný. Ani případný nedostatek funkční příslušnosti, jež vyjadřuje, který správní orgán či jeho součást je určen rozhodovat v konkrétním stupni, přitom nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, nýbrž pouze jeho nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021 - 36, bod 27, a tam citovanou judikaturu).

102. Rozhodnutí o propuštění proto není nicotné. Nanejvýš by mohlo jít o vadu řízení (nezákonnost).
103. Předně, zákon o služebním poměru upravuje věcnou příslušnost služebních orgánů specificky: *„ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“* (§ 2 odst. 1).
104. Základním východiskem tedy je, že o věcech služebního poměru rozhoduje jediná osoba – vedoucí bezpečnostního sboru (u Policie policejní prezident). Tuto pravomoc ovšem může (nepochybně i z praktických důvodů) delegovat na podřízené funkcionáře. To vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2013, č. j. 4 Ads 118/2012 - 38, a jemu předcházejícího rozsudku NSS z 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 - 49. Podle nich zákon o služebním poměru *„svěřuje originálně pravomoc k rozhodování věcí služebních poměrů „řadových“ příslušníků bezpečnostních sborů řediteli toho kterého bezpečnostního sboru, a derivativně na základě zmocnění ředitele bezpečnostního sboru také vedoucímu organizační části bezpečnostního sboru.“* Dle citovaných rozsudků přitom platí, že na základě zákonného zmocnění mohou být mocenská oprávnění k rozhodování konkretizována také prostřednictvím interních pokynů a předpisů.
105. Zákon o služebním poměru ve výše citovaném § 2 odst. 1 předpokládá delegování rozhodovací pravomoci, resp. věcné příslušnosti na jiné služební funkcionáře. Konkrétní určení těchto služebních funkcionářů ponechává na řediteli příslušného bezpečnostního sboru – policejní prezident proto byl oprávněn vlastním interním předpisem okruh služebních funkcionářů a rozsah, v jakém podle zákona o služebním poměru rozhodují, určit. Zákon předpokládá, že musí jít zároveň o vedoucí organizační části bezpečnostního sboru; co se organizační částí sboru myslí, resp. jakým způsobem musí být vymezena, ovšem v tomto ohledu neupravuje.
106. Personální pravomoc ve věcech služebního poměru příslušníků Policie je stanovena závazným pokynem policejního prezidenta č. 75/2013. V čl. 1 ZP PP č. 75/2013 je určeno, že *tímto závazným pokynem svěřuje policejní prezident jako ředitel bezpečnostního sboru pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ostatním služebním funkcionářům, nevyhradil-li si v konkrétním případě jinak.* Podle čl. 8 ZP PP č. 75/2013 vykonává personální pravomoc ředitel krajského ředitelství policie v případech příslušníků ve své působnosti, a to včetně rozhodování o skončení služebního poměru příslušníka zařazeného na služebním místě v takovém krajském ředitelství policie. Přípisem ze dne 16. 12. 2021 stanovil žalovaný odlišnou personální pravomoc služebního funkcionáře ve vztahu k žalobkyni ve věci propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie, a to tak, že od 21. 12. 2021 vykonává takovou pravomoc ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Pakliže si policejní prezident v konkrétním případě vyhradí odlišný postup, tak jako to učinil v projednávané věci, zákon ani interní předpis mu neukládá odlišný postup zdůvodňovat. Žalobkyně se opakovaně domáhala sdělení konkrétního důvodu přesunu

personální pravomoci z ředitele KŘP-B na ředitele KŘP-A, žádný jí však sdělen nebyl a ani ze správního spisu nelze žádný konkrétní důvod dohledat. Přestože takový postup nezakládá vadu řízení a nezákonnost rozhodnutí o propuštění, soud nemůže nezmínit, že neodůvodněné individuální vynětí z personální pravomoci služebního funkcionáře je přístupem nesystémovým a tím pádem podkopávajícím princip právní jistoty adresátů právních norem.

107. Soud následně přistoupil k posouzení klíčové žalobní námitky, totiž zda závěr psychologa potvrzený závěrem určené psychologky byl v daném případě řádným podkladem pro vydání rozhodnutí o propuštění, resp. napadeného rozhodnutí.
108. V rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, NSS vyložil, že [27] *procesní pochybení v postupu před a při zjišťování osobnostní způsobilosti samo o sobě ještě nemusí vyvracet odborný závěr bezpečnostního psychologa o osobnostní nezpůsobilosti příslušníka, dopadá však na hodnocení postupu služebního funkcionáře, jenž předcházel zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru, resp. zpochybňuje jeho postup při opatření stěžejního podkladu pro toto řízení. Byť se psychologické vyšetření odehrává před formálním zahájením správního řízení o propuštění ze služebního poměru, obsahově s ním tvoří jeden celek. Přitom z důvodu zvýšeného rizika svévole a zneužití institutu zjišťování osobnostní způsobilosti pramenícího ze skutečnosti, že stěžejním podkladem rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je odborné psychologické posouzení, jež se co do výsledku vzpírá standardním možnostem přezkumu ve správním řízení i ve správním soudnictví, navíc psychologa bezpečnostního sboru, jenž má z povahy věci služební, případně pracovní vztah ke služebním funkcionářům bezpečnostního sboru, je třeba klást zvýšený důraz na to, aby při zajišťování tohoto podkladu služební funkcionář a psychologové bezpečnostního sboru postupovali důsledně podle výše popsanych ustanovení o řízení....[33]* K námitce stěžovatele o závaznosti závěru psychologa pro služebního funkcionáře Nejvyšší správní soud uvádí, že ze znění § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru a rovněž z § 15 odst. 2 zákona o služebním poměru skutečně plyne, že služební funkcionář musí příslušníka propustit, pozbyl-li podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostní způsobilost k výkonu služby. To však neznamená, že služební funkcionář je jen pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru, bez jakékoli vlastní odpovědnosti. **Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu.** Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty.....[34] i v jiných případech je stěžejním podkladem pro správní či soudní rozhodnutí odborné stanovisko nebo závěr, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, např. v případě posuzování míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení vzniku invalidity, které je závislé na odborném lékařském posudku. Nicméně i takový posudek, jak plyne z ustálené judikatury správních soudů, soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a jenom posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí.“
109. Podle vyhlášky o osobnostní způsobilosti (§3) zjišťuje osobnostní způsobilost příslušníka psycholog bezpečnostního sboru. Tím je dle pokynu policejního prezidenta č. 231/2016 o

psychologických službách (každý) příslušník policie nebo zaměstnanec zařazený v policii, který absolvoval jednooborové magisterské studium v oboru psychologie a je zařazen na služebním nebo pracovním místě, pro které je toto vzdělání stanoveno jako požadavek. Návrh na přezkoumání závěru psychologa lze podle vyhlášky o osobnostní způsobilosti (§5) podat vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru, tj. vedoucímu psychologovi. V souladu s PPP č. 231/2016 je vedoucím psychologem jediná osoba, a to vedoucí oddělení vedoucího psychologa odboru personálního Policejního prezidia České republiky, v daném případě tedy V. V. Jedině vedoucí psycholog vydá podle § 6 odst. 4 vyhlášky o osobnostní způsobilosti o výsledku přezkoumání závěr, kterým závěr psychologa potvrdí nebo změní. Vedoucí psycholog je sice oprávněn dle § 6 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti k vlastnímu posouzení závěru psychologa určit psychologa bezpečnostního sboru, který v daném případě u posuzované osoby nezjišťoval osobnostní způsobilost a dle §6 odst 2 téže vyhlášky je povinen v případě ZOZ z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) zřídit komisi složenou z dalších psychologů bezpečnostních sborů, není však oprávněn delegovat na tyto subjekty svou pravomoc vydat o výsledku přezkoumání závěr vedoucího psychologa. Pokud jediné vedoucí psycholog disponuje pravomocí vydat o výsledku přezkoumání závěr, bylo by v rozporu s účelem a smyslem normy, aby současně disponoval pravomocí zjišťovat osobnostní způsobilost příslušníka v první instanci, neboť v takovém případě by skutečně v obou stupních rozhodoval shodný orgán.

110. Přesně tato situace však v projednávané věci nastala. Zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně provedl na základě žádosti služebního funkcionáře v prvním stupni vedoucí psycholog V. V., který dne 22. 9. 2021 vydal a podepsal závěr psychologa. V něm žalobkyni poučil, že v souladu s § 6 vyhlášky o osobnostní způsobilosti může ve stanovené lhůtě podat návrh na přezkoumání závěru psychologa vedoucímu psychologovi, tedy jinými slovy téže osobě, která napadený závěr psychologa vydala (V. V.). Poté, co žalobkyně takové možnosti využila, vedoucí psycholog určil V. V. k přezkoumání svého vlastního závěru psychologu M. B. a rovněž zřídl tříčlennou komisi. Jestliže psycholog, který v daném případě u posuzované osoby zjišťoval osobnostní způsobilost, nemůže být dle § 6 odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti psychologem přizvaným do zřízené komise, tím spíše nemůže být subjektem, který komisi určenou k přezkoumání vlastního závěru sestaví. O výsledku přezkumného řízení byl vydán dne 9. 12. 2021 závěr vedoucího psychologa (tedy opět V. V.), který je opatřen razítkem Policejního prezidia České republiky, odbor personální, oddělení vedoucího psychologa, avšak podepsán M. B.
111. Jelikož psychologové bezpečnostního sboru nepostupovali důsledně podle výše popsaných ustanovení vyhlášky o osobnostní způsobilosti a interního pokynu PPP č. 231/2016, když o zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně rozhodoval v obou stupních shodný orgán (vedoucí psycholog V. V.), zatížili řízení podstatnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o propuštění, neboť závěr psychologa, resp. vedoucího psychologa, je třeba vnímat jako stěžejní podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.
112. Přestože by již tato zjištěná vada dostačovala ke zrušení napadeného rozhodnutí, zabýval se soud i dalšími námitkami ve vztahu k otázce, zda závěr psychologa byl v daném případě řádným podkladem pro vydání rozhodnutí o propuštění, resp. napadeného rozhodnutí.

113. Podle rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 As 75/2019-52, NSS obecně uvádí, že závěr psychologa bezpečnostního sboru ve smyslu vyhlášky o osobnostní způsobilosti je stěžejním podkladem správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Je odborným závěrem, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám. I takový závěr však soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. „*Mustí být především odůvodněn v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděných vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru*“ (viz též rozsudek 6 Ads 19/2013-35; shodně rozsudky ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 47/2015-35; ze dne 21. 1. 2016, čj. 9 As 296/2015-31; či ze dne 4. 8. 2016, čj. 10 As 114/2016-44, body 10 násl.).
114. Tyto atributy však závěr psychologa rovněž nesplňoval.
115. Vzhledem k tomu, že závěr psychologa bezpečnostního sboru je stěžejním podkladem pro případné navazující správní rozhodnutí o propuštění posuzovaného příslušníka, přičemž v případě zjištěné osobnostní nezpůsobilosti není jiné cesty než zahájit řízení ve věci skončení služebního poměru, neboť propuštění ze služebního poměru je obligatorní postup dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, je nezbytně nutné, aby posuzované osobě byly pro časově a psychicky náročný proces zjišťování osobnostní způsobilosti vytvořeny náležité podmínky. Vyhláška o osobnostní způsobilosti ani interní pokyn PPP č. 231/2016 nepředpokládá, že by psycholog bezpečnostního sboru, který zjišťuje osobnostní způsobilost příslušníka v prvním stupni na základě písemné žádosti služebního funkcionáře, neprovedl ZOZ sám a určoval k posouzení ZOZ jiného psychologa, resp. jinému psychologovi ukládal zadávat a vyhodnocovat testové metody. Přítomnost třetích osob u procesu ZOZ, jehož výsledek má zásadní dopad do postavení posuzovaného příslušníka bezpečnostního sboru a jeho setrvání ve službě, je zásadně možná toliko se souhlasem posuzované osoby. V projednávané věci ze závěru psychologa vyplývá, že ZOZ u žalobkyně prováděl vedoucí psycholog V. V., který závěr psychologa vyhotovil a podepsal. Současně je však z uvedeného podkladu a rovněž z výsledku vedoucího psychologa nepochybné, že testové metody zadával a vyhodnocoval psycholog M. N. (dále jen „M. N.“), který je zařazen na též oddělení a vedoucímu psychologovi je tudíž podřízen. M. N. byl rovněž přítomen diagnostickému pohovoru se žalobkyní. Z provedeného výsledku vedoucího psychologa soud dále zjistil, že procesu zjišťování osobnostní způsobilosti žalobkyně (zadávání testových metod a jejich zpracování žalobkyní) byly přítomny další dvě osoby, a to psychologka S. V. a blíže nezjištěná stážistka. Žalobkyně s přítomností třetích osob u ZOZ nevyslovila souhlas, tento není zachycen ani ve spisovém materiálu a nevyplývá ani ze závěru psychologa, který o přítomnosti dalších dvou osob (S. V. a stážistky) u ZOZ žalobkyně mlčí. Žalobkyni tak nebyly při ZOZ vytvořeny odpovídající podmínky, aby se mohla na svůj výkon plně soustředit, přestože vedoucího psychologa předem písemně upozornila na svou stávající složitou osobní situaci a spánkovou deprivaci v důsledku akutní operace matky (viz *emailová korespondence* z 25. 7. 2021), a na totéž upozornila i v den absolvování ZOZ. O to více je zarážející, že vedoucí psycholog na složitou osobní situaci a psychické a fyzické vyčerpání žalobkyně, o kterém byl předem vyrozuměn, nijak nereflektoval, naopak vytvořil žalobkyni svým nezákonným shora popsaným postupem mnohem složitější podmínky, než ve kterých se již sama nacházela.

116. NSS v rozsudku ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 As 79/2017-125, konstatoval, že důvody, pro které byl příslušník poslán na ZOZ „*spočívaly toliko v jeho chování, na základě kterého bylo možné se domnívat, že je osobnostně nezpůsobilým k výkonu služby, což je v souladu s § 2 písm. c) vyhlášky právem předpokládaný důvod pro takový postup, přičemž je nutno zdůraznit, že postačuje pouze domněnka.*“
117. Otázkou žádosti o ZOZ se zabýval i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 Ad 13/2020-85, v němž je konstatováno: „...je zřejmé, že služební funkcionář Policie ČR je nadán přímou pravomocí požádat o ověření osobní způsobilosti policisty, a to na základě vlastních poznatků o chování takového policisty, na jejichž základě se sám může domnívat, že policista je osobnostně nezpůsobilý. ... **K tomu, aby podal žádost o zjišťování osobnostní způsobilosti policisty, tedy služební funkcionář nepotřebuje žádné kvalifikované podklady, plně postačují jeho vlastní poznatky, jež u něj vyvolávají domnění, že konkrétní policista není osobnostně způsobilý. Ani zákon, ani vyhláška přitom nevymezují, jak by takové poznatky v konkrétním případě měly vypadat, je tedy zcela na volném uvážení příslušného služebního funkcionáře, jaké konkrétní skutečnosti vezme v úvahu. ... Tato počáteční vysoká míra subjektivity je následně vyvažována právě psychologickým vyšetřením, které provádí osoba s náležitou kvalifikací a za pomoci odborných metod zkoumání.**“
118. Ve smyslu tohoto přijatého závěru služební funkcionář shromáždil podklady (převážně podání sepsaná žalobkyní), jimiž dle jeho přesvědčení byla odůvodňována domněnka o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobkyně k výkonu služby. Úkolem psychologa bezpečnostního sboru pak bylo domněnku služebního funkcionáře potvrdit, nebo rozptýlit na podkladě odborného vyšetření. Autenticitu dokladovaných materiálů sice žalobkyně nezpochybňovala, tvrdila však, že je třeba nahlížet na dokumenty v kontextu, neboť se jednalo vždy o reakce na úkony služebních funkcionářů (výtky, kázeňské tresty, špatná hodnocení atd.), kterými žalobkyně realizovala své zákonné právo na obranu coby slabší strana. Vedoucí psycholog služebním funkcionářem předložené podklady detailně analyzoval (viz str. 3 až 31 závěru psychologa), přičemž i dle jeho svědecké výpovědi představuje analýza těchto podkladů podstatnou část závěru psychologa. Již s významně menší pečlivostí přistoupil k rozboru, či spíše shrnutí podkladů předložených žalobkyní, které ani řádně nespecifikoval (viz str. 37 závěru psychologa: „*klíčovou, z pohledu jmenované, je tak pravděpodobně žádost o přiložení materiálů k psychologické dokumentaci ze dne 25. 7. 2021, která obsahuje řadu příloh*“). Svůj přístup z hlediska posuzování podkladů předložených žalobkyní vedoucí psycholog doprovodil odůvodněním, že není jeho úkolem zjistit, „kdo má pravdu“ či odhalit šikanu či bossing na pracovišti žalobkyně. Úlohou psychologa skutečně není prokazovat, jak přesně se jednotlivé popsané události odehrály, nicméně je jeho povinností vypořádat se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděných vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru, v projednávané věci tedy řádně se zabývat nejen podkladovými materiály předloženými služebním funkcionářem, ale též podkladovými materiály předloženými a označenými žalobkyní z hlediska jejich kontextu s posuzovanými úkony. A to tím spíše, kdy podkladovými materiály svědčícími o domněnce osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně nejsou dokumenty týkající se vlastního výkonu služby v bezpečnostním sboru (tedy např. podklady, z nichž by vyšlo najevo, že žalobkyně dlouhodobě neplní zadané služební úkoly, nerespektuje služební postupy, neplní pokyny dozorových státních zástupců), ale dokumenty týkající se sporné agendy mezi

žalobkyní a nadřízeným služebním funkcionářem (podání týkající se soudních řízení, návrhy důkazů, žádosti, stížnosti apod.).

119. Vedoucí psycholog dospěl ve svém závěru psychologa k následující diagnostické úvaze: „Psycholog, který zjišťuje osobnostní způsobilost, je především povinen ověřit, zda posuzovaná osoba splňuje osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, uvedené § 1 písm. a) až j) vyhlášky. Po důkladném zvážení výsledků všech použitých metod (analýza objektivních údajů, rozhovor, pozorování, anamnestické vyšetření, psychologické testové metody) lze podle názoru psychologa konstatovat následující: Analýza výsledků použitých metod ukazuje na špatnou schopnost jmenované odhadnout motivy chování druhých osob. Má zhoršenou empatii, její poznávací schopnosti, týkající se interpersonálních vztahů, jsou zhoršené. Argumenty pro toto tvrzení lze nalézt při analýze objektivních údajů a tento nálezný se opakuje ve výkonnostních metodách, osobnostním dotazníku i v projektivních metodách, použitých při vyšetření a lze jej považovat za dobře prokázaný. Kognitivní schopnosti jmenované se dále zhoršují vlivem silně prožívaných emocí (zejména pokud brání své idealizované já) - není pak schopna brát v úvahu relevantní informace, být objektivní, objevuje se „černobílé“ vidění, vybírá jen informace, které jsou výhodné pro její interpretaci skutečnosti, nebo je zkreslí tak, aby výhodné byly. **Proto jmenovaná nesplňuje osobnostní charakteristiku uvedenou v § 2 písm. g) vyhlášky (bez nedostatečnosti v oblasti poznávacích schopností).** Dále má psycholog za dobře prokázané, že jmenovaná má sklon k impulzivním reakcím, k dramatizaci a přehánění, ke kolísavým afektům, ukazuje se její celkově méně vyzrálá a velice složitá, okolí nesrozumitelná emotivita. Analýza metod ukazuje na paranoidní obrany jmenované, které souvisí s jejím sebehodnocením. V testových metodách se ukazuje, že jmenovaná se věnuje vlastnímu sebehodnocení, svému významu, své hodnotě, zřetelně více, než je běžné u většiny lidí. Přehnaně oceňuje sama sebe a stejné hodnocení vyžaduje i od svého okolí. Je sebestředná a zaujatá fantaziemi o vlastním významu. Jmenovaná je extrémně senzitivní vůči negativnímu hodnocení své osoby (pod vlivem impulzivních emočních reakcí se pak prokazatelně zhoršují její poznávací schopnosti a ona produkuje agresivní chování). Z výsledků použitých metod má psycholog za dobře prokázané, že jmenovaná vykazuje nedostatečnou emoční stabilitu. **Proto jmenovaná nesplňuje osobnostní charakteristiku uvedenou v § 2 písm. b) vyhlášky (emočně stabilní).** Z výsledků použitých metod psycholog považuje za prokázané, že jmenovaná významně používá **paranoidní obrany**, které souvisí s jejím sebehodnocením. Jak bylo napsáno výše, jmenovaná věnuje své hodnotě a svému oceňování zřetelně více, než je běžné. Stejně hodnocení vyžaduje i od svého okolí - je sebestředná, je zaujatá fantaziemi o vlastním významu. Z toho pramení i způsob soupeření jmenované s druhými. K soupeření volí výhradně nepřímý styl (například písemná forma, viz kapitola A části I.). Otevřenému střetu se zásadně vždy vyhne. Do nepřímého soupeření přitom dokáže intenzivně investovat obrovské množství energie, protože toto soupeření vychází z nepřiměřené potřeby naplnění pocitu vlastní důležitosti, výjimečnosti, až nadřazenosti – v některých kvalitách – nad druhými. Silně uplatňuje obranné mechanismy **idealizace a devalvace**. Navenek se přitom snaží udržovat fasádu přívětivosti; za ní se však skrývá nepřímý nátlak, který může obsahovat skryté či otevřené hrozby. Jmenovaná je manipulativní, stejně tak ale dokáže použít i jiné formy nepřímé agrese (tzv. pasivní agresivita). **Proto jmenovaná nesplňuje osobnostní charakteristiku uvedenou v § 2 písm. i) vyhlášky (bez znaků nežádoucí agrese).**
120. Dle závěru vedoucího psychologa psychologické testové metody ukazují, že **shora uvedené zvýrazněné osobnostní charakteristiky jsou trvalé.** Jmenovanou lze popsat jako osobnost s přehnanou potřebou oceňování sebe sama, se špatnou empatií, přehnaně kritickou a se

sklonem k nepřímému, ale trvalému soupeření. Jmenovaná je akcentovaná, narcisticky strukturovaná osobnost.

121. Vedoucí psycholog se v souvislosti s vyslovenou diagnostickou úvahou nijak nezabýval závěrem, k němuž dospěla policejní psycholožka R. Š. v roce 2015, přestože jej měl k dispozici. Tento závěr, byť nikoli obsáhlý, obsahuje všechny náležitosti ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti, tedy krom formálních náležitostí uvedených v odst. 1 citovaného ustanovení obsahuje též metody použité při zjišťování osobnostní způsobilosti (metoda pozorování, rozhovoru, anamnestického vyšetření, analýzy objektivních údajů a psychologické testové metody /I-S-T 2000 R vč. paměti-slova a obrazce-forma B, DRČ I, Rozhodování v čase, SPARO, MMPI-2, SVF 78, Doplnění vět, FIRO-B, B-D-I, BT/), osobnostní charakteristiku podle § 1, které posuzovaná osoba nevyhověla (se závěrem, že žalobkyně je osobnostně způsobilá k výkonu služby v Policii) a odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti (posuzovaná ... kontakt navazuje kvalitně, spontánně, bezproblémově. Prvotní kontakt s posuzovanou může u druhých dojmově vytvářet obraz neformálně akcentované osobnosti, a to v projevu jejího osobitého vystupování. Svéráznost je u posuzované přítomna jakožto trvalá /neměnná/ složka jejího stylu chování, potažmo výrazný osobnostní rys. Její afektivita je však kompenzována potřebnou autoregulací, nesvědčí pro poruchu osobnosti. V kontaktu je tedy velmi družná, spontánní ... je schopna zvládat pracovní nároky ... její odpovědi na pokládané otázky jsou přiléhavé, produktivní, neodbíhá od tématu. K proběhlým událostem nezaujímá bagatelizující postoje, problémy na pracovišti nepopírá ... je kooperativní, snadno a rychle chápající dané instrukce ... v kontaktu není tenzní ... její zvládací strategie jsou pozitivní ... zátěžovějším, příp. konfliktotvorným situacím se nevyhýbá ... snaží se je řešit co nejracionálněji ... dokáže ... kontrolovat své reakce ... Osobnost je vnitřně integrovaná, s velmi kvalitní seberegulovaností ... nebyly zjištěny projevy ... vztahovačnosti či neadekvátní ublíženosti ... dominuje koncentrovanost na výkon a ... výsledky, pečlivost ... pro svou profesi je vysoce motivovaná ... její vyjadřovací schopnosti jsou kvalitní ... je aktivní, temperantní (energická) ... výsledné testové protokoly nesvědčí pro žádnou z forem psychopatologie ... jeví se jako osobnost vyrovnaná, extravertovaná, emočně stabilizovaná, se zvýrazněnou tendencí k maskulinním formám chování (ráznější způsob sebeprosazení, konfrontační styl jednání, neústupnost, bojovnost) ... dobře zvládající zátěž ... lpí na dodržování pravidel, k problémům přistupuje ryze realistickým, na úkol orientovaným způsobem ... v sociální konfrontaci má tendenci k ráznějšímu prosazování, ale bez výraznější exprese emocí. Obhájí si svůj názor i postoje. Její emoce se jeví jako kontrolované ... neshledávám hrubou osobnostní ani klinickou psychopatologii. Osobnost se jeví jako zejména zvýšeně sebekontrolovaná, její kompetenční a vztahové spory jsou přítomny pouze v zaměstnání, což poukazuje na situačně podmíněnou reaktivitu na základě dlouhodobě protrahovaných konfliktů, kde se cítí jako poškozená. Snadno se adaptuje i navazuje kontakty...). Vedoucí psycholog tedy postupoval v rozporu s vyhláškou o osobnostní způsobilosti, pokud uzavřel, že závěr policejní psycholožky z roku 2015 „je nepřezkoumatelný, neúplný a nepřesvědčivý a nesplňuje požadavky na takový závěr kladené“. Podkladové materiály k testovým metodám ze ZOZ 2015, které vedoucí psycholog postrádal, byly v rozporu se zákonem stanovenou skartovací lhůtou skartovány na Krajském ředitelství Policie v Brně, o čemž byl vedoucí psycholog informován. Tím spíše bylo jeho povinností vypořádat se řádně a přezkoumatelně se závěrem policejní psycholožky z roku 2015, neboť skartace podkladových materiálů nemůže jít k tíži žalobkyně, obzvláště pokud

na základě velmi obdobných testových metod vedoucí psycholog dospěl ke zcela odlišnému závěru, a sice, že žalobkyně **trvale** nesplňuje osobnostní charakteristiky uvedené v § 1 písm. b), g), i) vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Vedoucí psycholog byl rovněž obeznámen s faktem, což připustil v rámci svého výsledku, že žalobkyně podstoupila psychiatrické a psychologické vyšetření v prosinci 2020 před znalci z ÚVN v Praze P. N. a D. D., a to se závěrem: „...*ustříčná, kooperativní ... ber poruch paměti ... bez klinického kognitivního poškození ... emotivita živá, stabilní ... agresivní žádným směrem není ... neverbální ... i verbální intelekt dosahuje výsledku v pásmu nadprůměru ... stabilní, bez patologických známek úzkosti, poruch nálady či psychotických fenoménů. Osobnost ... integrovaná, s živou emotivitou, zvýšeně extravertovaná, asertivní, sociabilní, s aktivním přístupem k řešení problémů, s nezávislým postojem a nižšími očekáváními vůči důsledkům svého chování, sebejistá.*“ Přestože zjišťování osobnostní způsobilosti může provádět toliko psycholog bezpečnostního sboru a přestože odborné lékařské stanovisko ÚVN bylo na základě žádosti služebního funkcionáře vyhotoveno k posudkovým účelům, nelze od závěrů v něm uvedených zcela odhlédnout, a to jednak z důvodu nevýznamné časové odchylky v posuzování (prosinec 2020 vs červenec 2021) a jednak z důvodu použití obdobných testových metod v rámci zkoumání.

122. Aby závěr psychologa dostál požadavku úplnosti a přesvědčivosti, bylo třeba vypořádat se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně relevantních listinných podkladů označených žalobkyní, závěru policejní psycholožky z roku 2015 a skutečností uváděných vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru.
123. Jelikož ze shora uvedených důvodů závěr psychologa, vyhotovený v prvním stupni vedoucím psychologem a přezkoumaný závěrem (též) vedoucího psychologa, není a nemůže být podkladem pro rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, byl by další soudní přezkum napadeného a prvostupňového rozhodnutí předčasný. Služební funkcionáři budou ve věci rozhodovat znovu poté, co si opatří řádný a přezkoumatelný závěr psychologa bezpečnostního sboru, který dostojí všem požadavkům kladeným na postup ZOZ vyhláškou o osobnostní způsobilosti a interními pokyny žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

124. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro podstatné vady řízení mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
125. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu (položka 18 bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků), ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 100 Kč (2 x 50 Kč) za poskytnutí kopie elektronických dat, které jsou součástí spisu, na trvalém nosiči dat (položka 31 Sazebníku soudních poplatků) a z nákladů zastoupení advokátem za šest úkonů právní služby (zástupce žalobkyně není plátcem DPH). Jiné náklady řízení žalobkyně ve věci neuplatnila.
126. Vyhláškou č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif), ve znění pozdějších předpisů, došlo s účinností ke dni 1. 1. 2025 ke zvýšení sazeb za úkony právní služby z 3 100 Kč na 4 620 Kč a ke zvýšení paušálních náhrad hotových výdajů z 300 Kč na 450 Kč. Dle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., „[z]a právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.“

127. Žalobkyni proto přísluší náhrada nákladů řízení v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč [převzetí věci, podání žaloby] podle § 11 odst. 1 písm. a), d) § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění účinném do 31. 12. 2024, včetně dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024).
128. Žalobkyni dále přísluší náhrada nákladů řízení v rozsahu čtyř úkonů právní služby po 4 620 Kč [účast na jednání před soudem dne 12. 3. 2025 a dne 16. 5. 2025 a vyjádření ve věci ze dne 30. 4. 2025 a ze dne 23. 5. 2025] podle § 11 odst. 1 písm. d) a g), § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025, včetně čtyř paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025.
129. Celkem činí náklady zastoupení advokátem 27 080 Kč.
130. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přikázání věci Krajskému soudu v Brně, neboť tento poplatek byl zkonsumován rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2023, č. j. Nad 128/2023–79, kterým návrhu žalobkyně nebylo vyhověno; dále soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů právního zastoupení za účast na jednání před soudem dne 17. 9. 2025 a 24. 9. 2025, neboť těchto jednání se právní zástupce žalobkyně neúčastnil.
131. Žalovaný je proto povinen zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě k rukám jejího zástupce na náhradě nákladů řízení celkovou částku 30 108 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu